

Η. ΟΙΚΟΝ.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 5.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσῶν κ.τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ, μυθιστορία ρωσικὴ Ἰδάν Τουργάνισφ, (συνέχεια), μετάφρ. **Β. — ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ὁ ΝΟΘΟΣ, μετὰ εἰκόνας, (συνέχ.), μυθ. Ε. DUBREUIL, μετάφρ. Σ. Τ. — Η ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ, μυθιστορία Α. Δουμά, (συνέχ.), μετάφρ. Δμλ. — ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ, Δημῶδες σκετικὸν διήγημα, μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

Προληρωτῆς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8 ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῇ ἐξωτερικῇ φρ. χρυσῶν 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ Ζεῖα ὤρμησεν ὅπως προφθάσῃ αὐτήν. (σελ. 308).

Μετὰ τὸ πέραν τῶν μυθιστορημάτων, Φωλεὰ Εὐγενῶν, Ὀλιβιέρος ὁ Νόθος καὶ Δεσποίνης Μονσορώ, θέλομεν δημοσιεύσει κατὰ σειράν, ΡΟΖΙΝΑΝ ΤΗΝ ΑΝΘΟΠΩΛΙΔΑ, πρωτότυπον μυθιστορίαν τοῦ γνωστοῦ λογίου Λάμπρου Ἐνουάλη, ΤΟ ΕΓΚΛΗΜΑ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ, (μετὰ εἰκόνων), ὑπὸ Ῥαούλ Δὲ Ναβερό, λεπτὸν οἰκογενειακὸν μυθιστόρημα μεγίστου ἐνδιαφέροντος, πιστῶς ἀπεικονίζον τὰ πάθη τῶν γυναικῶν τῶν νεωτέρων χρόνων. Τὴν ΝΕΚΡΑΝ, νεωτέρην μυθιστορίαν τοῦ Γάλλου Ἀκαδημαϊκοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ, τὴν ΕΡΩΜΕΝΗΝ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ, δραματικώτατον ἰσπανικὸν μυθιστόρημα τοῦ Μανουήλ Γονζαλῆς, τὴν ΠΟΥΛΤΑΒΑΝ, ἔργον τοῦ Ἑθνικοῦ τῆς Ῥωσσίας ποιητοῦ Ἀλεξ. Πούσκιν, ΟΥΓΟΝ ΤΟΝ ΛΥΚΟΝ, τὴν ὠραιωτάτην μυθιστορίαν Ἐρμμαν Σατρεϊάν καὶ τὴν ΛΕΥΚΗΝ ΚΑΠΠΕΛΟΥ, ρομαντικὸν ἔργον τοῦ Αἰμυλίου Σουβίστερ.

ΦΩΛΕΑ ΕΥΓΕΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΡΩΣΙΚΗ ΙΒΑΝ ΤΟΥΡΓΚΕΝΙΕΦ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

ΚΔ'

Εὗρε πάντας ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἀλλὰ δὲν εἶπεν εὐθὺς τὴν πρόθεσίν του, διότι ἐπεθύμει πρότερον νὰ τὸ εἶπῃ εἰς τὴν Ἑλίξαν. Ἡ τύχη τὸν νηθόησεν. Ἀφῆκαν τούτους μόνους ἐν τῇ αἰθούσῃ. Ἐκείνη ἔλαβε καιρὸν νὰ τὸν συνεθίσῃ· ἄλλως τε δὲν ἐσυστέλλετο εὐκόλως ἐνώπιον ξένων. Οὗτος τὴν ἤκουε θεωρῶν ἀσκαρδαμυκτεὶ ἐκείνην καὶ ἐπαναλαμβάνων κατ' ἰδίαν τοὺς λόγους τοῦ Λέμ, οὕτινος συνεμερίζετο τὴν γνώμην. Συμβαίνει ἐνίοτε νὰ ὑπάρχῃ στενοτάτη σχέσις μεταξύ δύο προσώπων μόλις γνωρίζοντων ἀλλήλα. Τὸ αἶσθημα τῆς μυστηριώδους ταύτης συναφείας ἐλέγχεται παραχρῆμα ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς, ἐν τῇ γλυκεῖᾳ καὶ φιλικῇ τῆς φωνῆς ἐκφράσει καὶ εἰς αὐτὰς τὰς χειρονομίας ἐτι. Ἀκριβῶς τοῦτο συνέβη μεταξύ τῆς Ἑλίξης καὶ τοῦ Λαβρέτσκη.

— Ἴδου ὅποιοι εἶναι, ἐσκέψατο ἐκείνη παρατηροῦσα τοῦτον ἐνδιαφερόντως.

— Ἴδου ὅποια εἶσαι, ἐσκέψατο οὗτος ἐπίσης.

Δι' ὃ οὐδαμῶς ἐξεπλάγη ὅταν ἐκείνη τῷ ἀνήγγειλε μετ' ἐλαφροῦ ἐνδοιασμοῦ ὅτι πρὸ πολλοῦ ἐπεθύμει νὰ τῷ εἶπῃ τι, ἀλλ' ὅτι ἐφοβεῖτο μὴ τὸν δυσαρεστήσῃ.

— Μὴ φοβεῖσθε ποσῶς. Λέγετε, εἶπεν ἐκείνος στὰς πρὸ αὐτῆς.

Ἡ Ἑλίξα ἤγειρεν ἐπ' αὐτοῦ τοὺς διαυγεῖς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Εἰσθε τόσοσιν καλός, ἤρξατο ἐκείνη λέγουσα, τζύτο χρόνως δ' ἐσκέψατο «Ναί, ἀληθῶς εἶναι καλός...» Συγχωρήσατέ με, δὲν ἔπρεπε νὰ σὰς ὁμιλήσω περὶ αὐτῶν τῶν πραγμάτων... Ἀλλὰ πῶς ἠδυνήθητε... διατὶ ἀφήσατε τὴν σύζυγόν σας;

Ὁ Λαβρέτσκη ἀνεσκήρτησεν, ἐθεώρησε τὴν Ἑλίξαν καὶ ἐκάθησε παρ' αὐτῆ.

— Τέκνον μου, εἶπε, μὴ ἐγγιζῆς, σὲ παρακαλῶ, τὴν πληγὴν ταύτην. Αἱ χεῖρές σου εἶναι λεπταί, καὶ ὁμως θὰ μὲ κάμῃς νὰ ὑποφέρω.

— Εἰξεύρω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλίξα, ὡσεὶ νὰ μὴ ἤκουσεν, ὅτι εἶναι ἔνοχος πρὸς ὑμᾶς. Δὲν θέλω νὰ τὴν δικαιολογήσω, ἀλλὰ πῶς δύναται τις νὰ διαζεύξῃ ὅ,τι ὁ Θεὸς συνήνωσεν;

— Αἱ περὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου πεποιθήσεις μας διαφέρουσιν, Ἑλίξα Μιχαηλόβνα, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκη· ἀρκετὰ ξηρῶς. Δὲν θὰ ἐννοήσωμεν ἀλλήλους.

Ἡ Ἑλίξα ὠχρίασεν. Ὀλόκληρον τὸ σῶμά της ἐφρικίασεν, ἀλλὰ δὲν ἐσίγησε.

— Πρέπει νὰ συγχωρήσῃτε, εἶπε σιγᾶ, ἂν θέλετε νὰ σὰς συγχωρήσουν ἐπίσης.

— Νὰ συγχωρήσω!... ἀνέκραξεν ὁ Λαβρέτσκη. Γνωρίζετε καλὰ τὸ πρόσωπον ὑπὲρ τοῦ ὁποίου μεσιτεύετε; Νὰ συγχω-

ρήσω τὴν γυναικίαν ἐκείνην;... Νὰ τὴν δεχθῶ πάλιν εἰς τὴν οἰκίαν μου, αὐτήν, τὸ κοῦφον καὶ ἀνευ καρδίης ἐκεῖνο ὄν;... Καὶ ποῖος σὰς λέγει, ὅτι θὰ θελήσῃ νὰ ἔλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν μου; Μείνατε ἤσυχος, εἶναι πολὺ εὐχαριστημένη διὰ τὸ πάθος τῆς... Ἀλλὰ περὶ τίνοσ ὁμιλοῦμεν;... Τὸ ὄνομά της δὲν πρέπει νὰ ἐξέλθῃ τοῦ στόματός σας. Εἰσθε ἀγνωστάτη, ἀδύνατον νὰ ἐννοήσῃτε τοιοῦτον πλάσμα.

— Διατὶ τὴν ὑβρίζετε, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλίξα καταβιάζουσα ἀγῶνα.

Ὁ τρόμος τῶν χειρῶν τῆς καθίστατο πασιδῆλος.

— Σεῖς τὴν ἀφήκατε, Θεόδωρε Ἰβξνοβιτς.

— Ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω, ἀπεκρίθη ὁ Θεόδωρος, μετ' ἀκουσίας ἀνυπομονησίας, ὅτι δὲν γνωρίζετε τὸ ὄν τοῦτο.

— Τότε διατὶ τὴν ἐνουμφεύθητε; ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλίξα καταβιβιάζουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς.

Ὁ Λαβρέτσκης ἠγέρθη ἀποτόμως.

— Διατὶ τὴν ἐνουμφεύθητε!.. Ἡμῖν νέος τότε καὶ ἄπειρος. Ἡπατήθην παρεσύρθη ἐκ τῶν θελημάτων ἐξωτερικῆς καλλονῆς. Ἡγνόουν τὰς γυναῖκας καὶ τὸν κόσμον. Εἶθε νὰ κάμῃτε εὐτυχέστερον γάμον! Πιστεῦσατέ με ὁμως, ἐκ τῶν προτέρων, δὲν δύναται τις νὰ ἐγγυηθῇ περὶ οὐδενός.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης δύνατὸν νὰ δυστυχῆσω, ἐψιθύρισεν ἡ Ἑλίξα διὰ τρεμούσης φωνῆς. Τότε ὁμως θὰ ἀναγκασθῶ νὰ ὑποταχθῶ εἰς τὴν τύχην μου. Δὲν εἰξεύρω νὰ κληθῶ, ἀλλ' ἂν δὲν ὑποτασσόμεθα...

Ὁ Λαβρέτσκης συνέσφιγγε τὰς πυγμὰς καὶ ἐπληξε τὸ ἔδαφος διὰ τοῦ ποδός.

— Μὴ θυμώνητε. Συγχωρήσατέ με, εἶπεν ἡ Ἑλίξα πάραυτα.

Τῇ στιγμῇ ἐκείνη ἡ Μαρία Δημητρίεβνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ Ἑλίξα ἠγέρθη καὶ ἠθέλησε νὰ ἐξέλθῃ.

— Περιμενεῖτε! ἀνέκραξεν ἀπροσδοκῆτως ὁ Λαβρέτσκη. Θέλω νὰ παρακαλέσω κάτι τι τὴν μητέρα σας καὶ σὰς. Νὰ ἔλθητε δῆλα δὴ νὰ ἐπισκεφθῆτε τὴν νέαν κατοικίαν μου. Γνωρίζετε ὅτι ἐπρομηθεύθη κλειδοκύμβαλον. Ὁ Λέμ εὐρίσκεται παρ' ἐμοί. Αἱ πασχαλέαι ἤνθισαν, θὰ ἀναπνεύσῃτε δὲ ὀλίγον ἐξοχικὸν ἀέρα καὶ θὰ ἐπανεέλθητε τὴν ἰδίαν ἡμέραν. Συγκατατίθεσθε;

Ἡ Ἑλίξα ἐθεώρησε τὴν μητέρα τῆς. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἔλαβεν ὕφος πασχούσης, ἀλλ' ὁ Λαβρέτσκη δὲν τῇ ἀφῆκε καιρὸν ν' ἀνοιξῇ τὸ στόμα καὶ ἠσπάσθη αὐτῆς τὰς χεῖρας. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, εὐαίσθητος πάντοτε εἰς τὰς περιποιήσεις καὶ ἐκπλαγεῖσα ἐκ τοῦ φιλόρρονος τρόπου τοῦ λυκανθρώπου Θεοδώρου, συνεκινήθη καὶ παρεχώρησε τὴν συγκατάθεσίν της. Ἐν ᾧ ὠμίλουν περὶ τοῦ προσδιορισμοῦ τῆς ἡμέρας, ὁ Λαβρέτσκης πλησιάζας τὴν Ἑλίξαν καὶ συγκεκινημένος ἐτι, τῇ εἶπε κρύφα.

— Εὐχαριστῶ, εἰσθε καλὴ... εἶχον ἄδικον

Τὸ ὠχρὸν τῆς νεάνιδος πρόσωπον αἰθρίασε καὶ ἐμειδίασε χρωπὸν μειδιάμα,

ὡς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς. Μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐφοβεῖτο μὴ τὸν προσέβκαλε.

— Ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς εἰμπορεῖ νὰ ἔλθῃ μαζί μας; ἠρώτησεν ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

— Βεβαίως! ἀπεκρίθη ὁ Λαβρέτσκη. Ἀλλὰ δὲν εἶναι προτιμότερον νὰ μείνωμεν οἰκογενειακῶς;

— Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται... ἤρξατο ἡ Μαρία Δημητρίεβνα.

— Ἄλλως τε, προσέθηκεν οὗτος, πράξατε ὅ,τι θέλετε.

Ἀπερρασίθη δὲ νὰ συμπαραλάβωσι τὴν Λενότσκαν καὶ τὴν μικρὰν Σουρότσκαν. Ἡ Μάρθα Τιμοθέβνα ἠρήθη νὰ συμμετάσχῃ.

— Θὰ κουρασθῶ, εἶπεν, ἅμα κινήσω τὰ γρηκιά μου κόκκαλα. Δὲν εἰξεύρω ποῦ νὰ κοιμηθῶ ἤσυχά εἰς τὴν οἰκίαν σου. Ἄλλως τε δὲν εἰμπορῶ νὰ κοιμηθῶ εἰς ξένην κλίνην. Ἐργασίᾳ τῆς νεότητος εἶναι νὰ κινήται.

Ὁ Λαβρέτσκη δὲν ἔλαβεν εὐκαιρίαν πλέον νὰ ὁμιλήσῃ πρὸς τὴν Ἑλίξαν, ἀλλὰ παρετήρει ταύτην μετ' ἐκφράσεως καθίστασης ταύτην ὅτε μὲν εὐτυχῆ, ὅτε δὲ συγκεχυμένην, καὶ ἐνίοτε τῇ ἐνέπνεεν οἶκτον. Ἀποχαιρετίζων ταύτην ἐθλιψε ζωηρῶς τὴν χεῖρά της. Ὅταν ἔμεινε μόνη, κατέστη σκεπτικῆ.

ΚΕ'

Δύω ἡμέραι διέρρευσαν. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα, κατὰ τὴν ὑπόσχασίν της, μετέβη μετὰ τῶν θυγατέρων της καὶ τῆς μικρᾶς Σουρότσκας εἰς Βασιλιεβσκήν. Αἱ κορασιδὲς ἔδραμον πάραυτα εἰς τὸν κήπον. Ἡ Μαρία Δημητρίεβνα ἐπεθεώρησεν ἅπαντα τὰ δωμάτια, ὧν ἐπήνεσε τὴν διευθέτησιν δι' αὐτονοτάτου ὕφους. Ἐθεώρει, τὴν πρὸς τὸν Λαβρέτσκη ἐπίσκεψίν της ὡς ἐνδειξὴν μεγίστης συγκαταβάσεως ἀπὸ μέρους της, οἰνεὶ εὐεργεσίαν. Ἐμειδίασεν εὐμενῶς ὅτε ὁ Ἀντωνίος καὶ ἡ Ἀπραξία, κατὰ τὴν παλαιὰν τῶν δουλοπαροίκων συνήθειαν, ἐπλησίασαν ἵνα ἀσπασθῶσι τὴν χεῖρά της, καὶ δι' ἀσθενοῦς φωνῆς ἐζήτησε τὸ τέτιόν της. Πρὸς μεγίστην θλίψιν τοῦ Ἀντωνίου, φοροῦντος τὰ πλεκτὰ λευκὰ χειρόκτια του, τὸ τέτιον δὲν προσεφέρθη αὐτῇ παρ' αὐτοῦ, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ Λαβρέτσκη, ὅστις, καθὼς οἱ γέροντες ἔλεγον, οὐδὲν ἐνόει ἐκ τῆς ἐθιμοταξίας τῆς ὑπηρεσίας. Ἄλλ' ὁ Ἀντωνίος ἀνέλαβε τὰ δικαιώματά του καὶ ἐξεδικῆθη εἰς τὸ γεῦμα. Ἐτοπιθετήθη ὀπισθεν τῆς ἔδρας τῆς Μαρίας Δημητρίεβνας καὶ δὲν ἐξεχώρησεν εἰς οὐδένα τὴν θέσιν του. Ἡ ἀσυνήθης ἀφιξίς εἰς Βασιλιεβσκήν ξένων, νῆχαριστεὶ καὶ ἐτάραξσε τὸν γέροντα, ἔχαιρε δὲ τὰ μέγιστα βλέπων ὅτι ὁ κύριός του εἶχε σχέσεις μετ' εὐγενῶν. Ἀλλὰ δὲν ἦτο ὁ μόνος τεταραγμένος κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, διότι καὶ ὁ Λέμ ἐπίσης ἦτο. Ἐφρόνι ἐπενδύτην χρώματος καφέ, μὲ ὄξειας ἀραξ, καὶ εἶχε περίξ τοῦ λαίμου τοῦ μαυδῆλιον, ἔβηχε συνεχῶς καὶ ἀδιακόπως ἐστρέφετο μὲ ὕφος εὐτυχούς ἀνθρώπου. Ὁ Λαβρέτσκη παρετήρησε

μετὰ χαρᾶς ὅτι ἡ μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῆς Ἐλίζης ὁμόνοια ἐξηκολούθει. Εἰσελθούσα εἰς τὸ δωμάτιον, ἔτεινεν αὐτῷ φιλίως τὴν χεῖρα.

Μετὰ τὸ γεῦμα ὁ Λέμ ἐξέβαλε τοῦ θυλακίου τοῦ ἐπενδύτου του, ἐν ᾧ ἔθετε καθ' ἑκάστην στιγμὴν τὴν χεῖρα, μικρὸν κύλινδρον μουσικοῦ χάρτου καὶ συνεσφιγμένα ἔχων τὰ χεῖλη ἔθηκεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ κλειδοκουμβάλου. Ἦτο τὸ τεμάχιον ὅπερ ἐμελοποίησε τὴν προτεραίαν, ἐπὶ ἀρχαίου γερμανικοῦ ποιήματος, ἐν ᾧ ἐγίνετο λόγος περὶ ἀστέρων. Ἡ Ἐλίζα ἐκάθησε παραχρῆμα πρὸ τοῦ κλειδοκουμβάλου καὶ ἔκρουσε τὸ τεμάχιον. . . Φεῦ! ἡ μουσικὴ ἦτο πολύπλοκος καὶ ἐπίπονος, ἐφαίνετο δὲ ὅτι ὁ συνθέτης παντὶ σθένει προσεπάθησε νὰ ἐκφράσῃ βαθὺ πάθος καὶ ἀίσθημα, ἀλλὰ δὲν εἶχεν ἐπιτύχη' μόνον δὲ ὁ ἀγὼν ἐφαίνετο. Ὁ Λαβρέτσκις καὶ ἡ Ἐλίζα ἐθεώρησαν ἀλλήλους, ὁ δὲ Λέμ ἐνόησε τὸ βλέμμα των ἐκεῖνο. Χωρὶς νὰ εἴπη τι, ἔθηκε τὸ τεμάχιον εἰς τὸ θυλάκιόν του, ὅτε δὲ ἡ Ἐλίζα τῷ εἶπε νὰ κρούσῃ τοῦτο αὖθις, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν καὶ εἶπε δι' ἐμφαντικοῦ τρόπου.

— Τώρα, τετέλεσται.

Εἶτα κυρτωθεὶς ἀπεμακρόνη.

Περὶ τὴν ἑσπέραν μετέβησαν ἅπαντες πρὸς ἀλιεῖαν. Ἐντὸς τῆς λίμνης, εἰς τὸ ἄκρον τοῦ κήπου, ὑπῆρχον πολλοὶ τίλλοι καὶ κωβιοὶ. Ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐκάθησεν ἐντὸς θρονίου παρὰ τὴν λίμνην, ἐν τῇ σκιά· ἐξέτεινον τάπητα ὑπὸ τοὺς πόδας τῆς καὶ τῇ ἔδωκαν τὴν καλλιτέραν ὀρμιάν. Ὁ Ἀντώνιος, ὡς παλαιὸς καὶ ἐπιδέξιος ἀλιεὺς, ἐτέθη εἰς τὰς διαταγὰς τῆς, μετὰ πολλοῦ δὲ ζήλου ἔθετε τοὺς σκώληκας εἰς τὸ ἀγκιστρον καὶ μόνος ἐρριπτε τὴν ὀρμιάν λαμβάνων τρόπους φιλοφρονητικούς. Τὴν αὐτὴν ἡμέραν, ἡ Μαρία Δημητριάδνα εἶχε ποιήσῃ λόγον περὶ αὐτοῦ πρὸς τὸν Θεόδωρον Ἰβάνοβιτς προσθέσασα ὅτι «τώρα δὲν ὑπάρχουσι τοιοῦτοι ὑπηρεταὶ πλέον, ὅπως ἄλλοτε.»

Ὁ Λέμ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῶν δύο κορασιδων μετέβη ἀπώτερον. Ὁ Λαβρέτσκις ἐκάθησε πλησίον τῆς Ἐλίζης. Οἱ ἰχθύς ἔδακνον τὸ ἀγκιστρον, τὰ δὲ χρυσὰ καὶ ἀργυρὰ λέπη τῶν αἰωρουμένων ἐν σπαραγμαῖς εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὀρμιᾶς τίλλων ἀπήστραπτον. Αἱ τῆς χαρᾶς ἀναφωνήσεις τῶν κορασιδων ἀντήχουν ἀδιακόπως, αὐτὴ δὲ αὐτῇ ἡ Μαρία Δημητριάδνα ἐρριψεν ἀπαξ ἢ δις προμελετημένους χαρᾶς ἀναφωνήσεις. Αἱ ὀρμιαι τοῦ Λαβρέτσκις καὶ τῆς Ἐλίζης ἦσαν αἱ ἀτυχέστεραι, τοῦτο δὲ πιθανῶς προήρχετο διότι ἐνησχολοῦντο ἦττον τῶν ἄλλων εἰς τὴν ἀλιεῖαν. Πέριξ αὐτῶν οἱ ἐρυθρωποὶ σχοῖνοι ἐταλαντεύοντο ἠρέμα, πρὸ αὐτῶν δὲ ἡ ὀθόνη τοῦ ὕδατος ἔλαμπεν. Συνώμιλον χαμηλῇ τῇ φωνῇ. Ἡ Ἐλίζα ἴστατο ὀρθία παρὰ τὴν λίμνην, ὁ δὲ Λαβρέτσκις ἐκάθητο ἐπὶ κεκλιμένου κορμοῦ κυτίσου. Ἡ Ἐλίζα ἐπόρει λευκὴν ἐσθῆτα μετὰ πλατείας ζώνης ἐκ λευκῆς ταινίας. Διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς ἐκράτει τὸν ψιθινὸν πῖλόν τῆς, διὰ τῆς ἐτέρας δὲ, μετ' ἐλαφροῦ κόπου, τὴν εὐκαμπτον ὀρ-

μιάν αὐτῆς. Ὁ Λαβρέτσκις παρετήρει τὴν καθαρὰν καὶ αὐστηρὰν ὀλίγον κατατομὴν τοῦ προσώπου τῆς, τὴν ὄπισθεν τῶν ὠτων τῆς ὑψωμένην κόμην τῆς, τὰς τρυφερωτάτας παρεϊὰς τῆς καὶ διελογίζετο.

— Τι ὠραία 'πού εἶναι ἔτσι!

Ἡ Ἐλίζα δὲν ἐστρέφετο πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐθεώρει τὸ ὕδωρ. Ἄγνωστον ἂν ἔκλειε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἢ ἐμειδία, διότι φιλύρα προεξέτεινεν ἐπ' αὐτῶν τὴν σκιάν τῆς.

— Μετὰ τὴν τελευταίαν ὀμιλίαν μας ἐσκέρθην πολὺ, εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις, καὶ συνεπέρανα ὅτι εἴθε πολὺ καλῇ.

— Ἀλλὰ δὲν ἐσκόπευα. . . ἐφέλλισεν ἡ Ἐλίζα λίαν συγκεχυμένη.

— Εἴσθε καλῇ, ἐπανελάβην ὁ Λαβρέτσκις, καὶ βλέπω ὅτι ὄλοι σας ἀγαπῶσι, καὶ ὁ Λέμ ὡσαύτως. Ἐκεῖνος δὲ εἶναι ἐρωτευμένος μαζί σας.

Ἐλαφρὰ ἀνασκίρτησις συνέστειλε τὰς ὀφρῦς τῆς νεάνιδος, ὡς συνέβηκε πάντοτε εἰς αὐτὴν ὅτε ἤκουε δυσάρεστον τι.

— Πολὺ τὸν ἐλυπήθητε σήμερον, ἐξηκολούθησεν ὁ Λαβρέτσκις, διὰ τὸ ἀποτυχὸν τεμάχιον του. Ὅταν οἱ νέοι δὲν εἰμποροῦν νὰ κάμουν τι δὲν πειράζει, ἀλλ' εἶναι λυπηρὸν νὰ βλέπῃ τις τοὺς γέροντας ἀδυνατουῦντας νὰ παραγάγωσι τι, πρὸ πάντων ὅταν δὲν γνωρίζωσι τὴν στιγμὴν καθ' ἣν αἱ δυνάμεις των τοὺς ἐγκαταλείπουσιν. Ὁ γέρον δυσκόλως ἀνέχεται τοιαύτην ἀνακάλυψιν. . . Προσοχή! ὁ ἰχθύς δάκνει.

— Ἦκουσα, προσέθηκεν ὁ Λαβρέτσκις μετὰ στιγμὴν σιγῆς, ὅτι ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς συνέθεσεν ὠραῖον μουσικὸν τεμάχιον.

— Ναί, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα. Δὲν εἶναι ἀσχημον.

— Τί φρονεῖτε περὶ αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Λαβρέτσκις. Εἶναι καλὸς μουσικός;

— Μοὶ φαίνεται ὅτι ἔχει πολλὴν κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν, ἀλλὰ μέχρι τοῦδε δὲν ἐμελέτησεν ἀρετὰ.

— Εἶναι καλὸς ἄνθρωπος;

Ἡ Ἐλίζα ἐγέλασε καὶ ἐθεώρησεν ἐρωτηματικῶς τοῦτον.

— Τί παράξενος ἐρώτησις! ἀνέκραξεν ἐμβαλοῦσα τὸ ἀγκιστρον καὶ ριψάσα αὐτῆς τοῦτο μακρύτερον.

— Καὶ διατί παράξενος; Σὰς ἐρωτῶ ὡς νέηλις καὶ ὡς συγγενῆς.

— Ὡς συγγενῆς;

— Ναί. Μοὶ φαίνεται ὅτι εἶμαι θεϊός σας.

— Ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς ἔχει ἀγαθὴν καρδίαν, εἶπεν ἡ Ἐλίζα, εἶναι εὐφυῆς καὶ ἡ μήτηρ μου τὸν ἀγαπᾷ πολὺ.

— Καὶ σεῖς τὸν ἀγαπᾶτε;

— Εἶναι εὐγενὴς ἄνθρωπος διατί νὰ μὴ τὸν ἀγαπᾷ;

— Ἄ! εἶπεν ὁ Λαβρέτσκις.

Καὶ ἐσίγησε. Τεθλιμμένη καὶ εἰρωνικῇ ἄμα ἐκφρασίς ἐξεδηλώθη ἐπὶ τῶν χαρᾶκτηριστικῶν του. Τὸ ἐπίμονον βλέμμα του ἐτάρασσε τὴν Ἐλίζαν, ἀλλ' ἐξηκολούθει νὰ μειδιᾷ.

— Λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ τοὺς κάμη εὐτυχεῖς, ἐψιθύρισε τέλος, ὡσεὶ ὀμιλῶν ἑαυτῷ.

Καὶ ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν.

Ἡ Ἐλίζα ἠρυθρίασεν.

— Ἀπατάσθε, εἶπεν. Ἐχετε ἀδικὸν νὰ πιστεύητε. . . Ὁ Βλαδίμηρος Νικολάεβιτς σας ἀπαρέσκει; τὸν ἠρώτησεν ἀπροσδοκῆτως.

— Ναί.

— Διατί;

— Πιστεύω ὅτι δὲν ἔχει καρδίαν.

Ἡ Ἐλίζα ἔπαυσε νὰ μειδιᾷ.

— Συνεθίσατε νὰ κρίνητε αὐστηρῶς τοὺς ἀνθρώπους, εἶπε μετὰ μακρὰν σιγῆν.

— Δὲν πιστεύω. Τί δικαίωμα ἔχω νὰ φαίνομαι αὐστηρὸς πρὸς τοὺς ἄλλους, παρακαλῶ, ὅταν ἐγὼ ἔχω τοσαύτην ἀνάγκην ἐπιεικειᾶς; Τὸ ἐλησμονήσατε λοιπὸν; Οἱ ἀσήμαντοι μόνον δὲν μ' ἐμπαιζοῦσιν. Ἀλήθεια, προσέθηκεν, ἐτηρήσατε τὴν ὑπόσχεσίν σας;

— Ποῖαν;

— Ἐδεήθητε ὑπὲρ ἐμοῦ;

— Ναί, ἐδεήθη καὶ δέομαι καθ' ἑκάστην. Δὲν ἔσπερε νὰ ὀμιλῆτε περὶ τοῦτου ἐπιπολαίως.

Ὁ Λαβρέτσκις διεμαστωρήθη, ὅτι οὐδέποτε ἢ προθεσίς του ἦτο τοιαύτη, ὅτι ἐσέβετο βηθῶς ἀπάσας τὰς πεποιθήσεις, εἶτα ἐποίησεν ἀνάλυσιν περὶ τῆς θρησκείας, τοῦ χριστιανισμοῦ ἐν γένει, καὶ περὶ τοῦ προσώπου του ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῆς ἀνθρωπότητος.

— Πρέπει νὰ εἴσθε θρησκός, εἶπεν ἡ Ἐλίζα, ὄχι διὰ νὰ ἐρμηνεύητε τὰ οὐράνια ἢ γήινα πράγματα, ἀλλὰ διότι ὄλοι οἱ ἄνθρωποι θ' ἀποθάνωμεν.

Ὁ Λαβρέτσκις ἐθεώρησεν ἐκπληκτός τὴν Ἐλίζαν, ἥτις ὡσαύτως τὸν παρετήρει.

— Τί εἶπατε; εἶπεν.

— Ὅ,τι εἶπον δὲν εἶναι ἰδικὰ μου, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη.

— Ὅχι ἰδικὰ σας. . . Ἀλλὰ διατί ὠμιλῆσατε περὶ θανάτου;

— Ἄγνωσθ. Συχνάκις τὸν συλλογίζομαι.

— Συχνάκις;

— Ναί!

— Ἀδύνατον νὰ τὸ πιστεύσῃ τις, βλέπων ὑμᾶς αὐτὴν τὴν στιγμὴν. Ἐχετε τόσον εὐθυμον, τόσον γαλήνιον φυσιογνωμίαν. . .

— Ναί, πράγματι εἶμαι εὐθυμος τώρα, ἀπεκρίθη ἐκεῖνη ἀφελῶς.

Ὁ Λαβρέτσκις ὀλίγου ἐδέησε νὰ δράξῃται ἀμφοτέρων τῶν χειρῶν τῆς καὶ νὰ τὰς θλίψῃ.

— Ἐλίζα, Ἐλίζα, ἔλα νὰ ἰδῆς τί ὠραῖον τίλλον ἔπιασα, ἀνέκραξεν ἡ Μαρία Δημητριάδνα.

— Εὐθύς, μαμά, ἀπεκρίθη ἡ Ἐλίζα βίνουσα πρὸς αὐτήν.

Καὶ ὁ Λαβρέτσκις ἔμεινε μόνος.

— Τῇ ὀμιλῶ ὡσεὶ νὰ ζῶ ἀκόμη, ἐσκέφατο.

Ἡ Ἐλίζα πρὶν ἀναχωρῆσῃ ἐκρέμασε τὸν πῖλόν τῆς εἰς τινὰ κλάδον. Ὁ Λαβρέτσκις παρετήρει τοῦτον δι' ἄλλοκότου τρόπου καὶ μονοῦ μετὰ τρυφερότητος. Μετ' ὀλίγον ἡ Ἐλίζα ἐπανελθοῦσα ἀνέλαβε τὴν θέσιν τῆς.

— Διατί νομίζετε ὅτι ὁ Βλαδίμηρος

Νικολάεβιτς δὲν ἔχει καρδίαν ; ἠρώτησε μετὰ τινος στιγμᾶς.

— Σὰς εἶπον ὅτι δυνατὸν ν' ἀπατώμαι. Ἄλλως τε ὁ χρόνος θὰ τὸ ἀποδείξη.

Ἡ Ἐλιζα κατέστη σύννους. Ὁ Λαβρέτσκης τῆ ἐλάλησε περὶ τοῦ ἐν Βασιλιεβσκόη βίου του, περὶ τοῦ Ἄντωνίου, περὶ δλων ἐν γένει. Ἡσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ ὁμιλῇ πρὸς τὴν Ἐλιζαν, νὰ τῆ ἀνακοινοῖ πᾶντα τὰ ἐν τῆ ψυχῇ του συμβαίνοντα. Ἐκεῖνη ἤκουεν αὐτοῦ μετὰ μεγίστης προσοχῆς. Αἱ σπάνια παρατηρήσεις τῆς καὶ αἱ ἀπαντήσεις τῆς τῷ ἐφαινότο ἀπλούσταται καὶ ὀρθόταται, ὥστε τὸ ἐξέφρασε πρὸς αὐτὴν. Ἡ Ἐλιζα ἐξεπλάγη.

*Ἐπεται συνέχεια.

**B.

ΟΛΙΒΙΕΡΟΣ Ο ΝΟΘΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ERNEST DUBREUIL

Συνέχεια ἴδου προηγούμενον φύλλον.

Μόλις ὁ Αὐδουίνος ἀνεχώρησεν, ὁ μοναχὸς ἐπλησίασε πρὸς τὸν Καπελοῦζον καὶ, παρατηρῶν αὐτὸν μετὰ προσοχῆς :

— Αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος εἶχε δίκαιον, εἶπε . . . συνέθη κατὰ τύχην νὰ φορῶ αὐτὰ τὰ φορέματα . . . Ὀνομάζομαι ἀδελφὸς Θεοδήμος καὶ ἀνήκω εἰς τὸ τάγμα τῶν βενδικτινῶν τῆς μονῆς τῶν Μαρμουτιέρων.

Καί, ἀποβαλὼν πάραυτα τὰ ἐνδύματα τοῦ Αὐδουίνου, ἔριψεν αὐτὰ ἐν τινι γωνίᾳ καὶ ἐνεδύθη καὶ αὐθις τὸ ράσον τοῦ μοναχοῦ.

— Τώρα, κύριε Καπελοῦζε, εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σου. Τί θέλεις ἀπὸ ἐμέ; εἶπε μετ' ἀγαθότητος ὁ Μαλκράφτ.

Ὁ Καπελοῦζος ὡπισθοχώρησεν ἐντρομος καὶ προσηλώσας ἐπὶ τοῦ Μαλκράφτ βλέμμα πλήρες ἀπορίας καὶ ἐκπλήξεως :

— Πῶς ἤξεύρετε τὸ ὄνομά μου ; ἐψιθύρισεν.

— Σὲ εἶδον εἰς Παρισίους, εἰσερχόμενον ἐσπέραν τινὰ εἰς τὴν οἰκίαν σας, ὁδὸς Βερναρδίνων . . . καὶ ἔπειτα ἡμέραν τινὰ εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τοῦ Βισκορνέ . . . Ἐκεῖ ἤκουσα τὸ ὄνομά σας.

— Ἄ ! ναί . . . εἶπε ὁ Καπελοῦζος . . . ἐννοῶ . . . ἐγνωρίζετε τὸν Βισκορνέ ;

— Ἐνας φίλος μου . . . ἓνας ποιητῆς . . . ὀνομαζόμενος Ζεβάν Μαγμπὲ εἶχε κατοικήσει ἐκεῖ.

Ὁ Καπελοῦζος ἀνεσκίρτησεν.

— Μαζή μ' ἕνα φίλον του . . . θετὸν ἀδελφόν του, ἐξηκολούθησεν ὁ Μαλκράφτ.

— Τὸν Ὀλιβιέρον ;

— Ναί. Λοιπὸν γνωρίζεις αὐτὸν τὸν ἐξαίρετον νέον ;

Ὁ Καπελοῦζος προσῆλωσε τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Ἐπήγαινα πρὸς ἐντάμωσίν του, εἶπεν, ἀλλά, κατακουρασμένος ὅπως ἤμην ἀπὸ τὴν πεῖναν καὶ ἀπὸ τὸν πυρετόν; ἠναγκάσθην νὰ σταματήσω εἰς αὐτὸ τὸ ἐλεεινὸν καπηλεῖον, ὅπου ἐνόμισα ὅτι ἐφθασεν ἡ τελευταία μου ὥρα . . . καὶ τότε ἐ-

ζήτησα ἕνα πνευματικόν . . . Δὲν ἤθελα ν' ἀποθάνω ὡς τὸ σκυλί.

— Εὐτυχῶς δὲν εὕρισκεσαι εἰς αὐτὸ τὸ σημειον, κύριε Καπελοῦζε, ὑπέλαθεν ὁ Μαλκράφτ. Τὸ βλέμμα μου ἔχει πείραν εἰς αὐτὰ . . . Σοὶ λέγω λοιπὸν ὅτι ἀναγινώσκω εἰς τὸ πρόσωπόν σου καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς σου ὅτι ἔχεις νὰ ζήσης πολὺν καιρὸν.

Ὁ Καπελοῦζος ἐμετρίασε πικρῶς.

— Ναί, εἶπεν, αἰσθάνομαι ὅτι ἔχω νὰ ὑποφέρω πολλὰ . . .

— Ἄν θέλῃς νὰ μάθῃς διὰ τὸν Ὀλιβιέρον, ἔρχομαι ἀπὸ Λανζαί ἐγώ.

— Σεῖς ;

— Ναί . . . καὶ δυστυχῶς φέρω λυπηρὰς εἰδήσεις !

— Διὰ τὸν Ὀλιβιέρον ; . . . ἠρώτησεν ὁ Καπελοῦζος ἐντρομος.

— Εἶνε καλὰ . . . ἀλλὰ τῷ συνέθη δυστύχημα φοβερόν, τὸ ὅποιον ἐπλήγωσε θανασιμῶς τὴν καρδίαν του.

— Ἄχ ! Θεέ μου ! . . . Θεέ μου ! . . . ἀνέκραξε στενάξας ὁ Καπελοῦζος.

— Ἐνδιαφέρεσαι λοιπὸν πολὺ διὰ τὸν ἀτυχῆ αὐτὸν νέον ; ἠρώτησεν ὁ μοναχός, ἐκπλαγείς διὰ τὴν μεταβολὴν τοῦ προσώπου τοῦ Καπελοῦζου.

— Ὡ ! ναί ! . . . ἀνέκραξεν ὁ δῆμιος . . . Ἀλλὰ δὲν εἰξεύρετε λοιπὸν ὅτι ὁ Ὀλιβιέρος εἶνε σχεδὸν υἱὸς μου ; . . .

— Υἱὸς σου ;

— Ναί. Δὲν με ὀνόμαζον πάντοτε δῆμιον Καπελοῦζον . . . Ἦμην στρατιώτης, καὶ ὑπηρετήσα ἐντίμως ὑπὸ τὰς διαταγὰς ἐνὸς ὑψηλοῦ καὶ ἰσχυροῦ προσώπου . . . Ἄλλ' ὁ ἀτιμος αὐτοῦς κύριός μου, ἀφοῦ ἠτίμασε τὴν ἀδελφὴν μου, με κατεδίκασεν εἰς τὴν ποινὴν τῆς μαστιγώσεως καὶ μ' ἐστιγματίσει, διὰ νὰ μὴ τον ἐκδικηθῶ ! . . . Ἐργα, καὶ εἰσῆλθον εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς ἄλλου εὐγενοῦς καὶ γενναίου κυρίου, ὁ ὅποιος τόσον με ἠγάπησεν, ὥστε μοι ἐνεπιστεύθη ἐν παιδίον, τὸ ὅποιον ἦτο βλαστὸς ἀτυχοῦς καὶ ἐνόχου ἔρωτος . . . Τὸ παιδίον αὐτὸ εἶνε ὁ Ὀλιβιέρος . . . Ὁ πατήρ του ἀπέθανε καὶ ἐπὶ εἰκοσιν ὀλόκληρα ἔτη, ἐγὼ ἐφρόντιζον περὶ τῆς ἀνατροφῆς του, ἐγὼ ἠγρύπνου ἐπὶ τοῦ παιδίου τούτου . . . Δὲν εἶνε λοιπὸν σχεδὸν υἱὸς μου ;

— Ταλαίπωρε Καπελοῦζε ! . . . Ἄτυχῆς Ὀλιβιέρε ! . . .

— Τί λοιπὸν τῷ συνέθη, Θεέ μου ! . . . καὶ ὁμιλεῖτε με τόσον λύπην ;

— Εἰς αὐτὸν τίποτε, ἀλλὰ . . .

— Λέγετε, δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ !

— Θὰ σοι εἶπω τὰ πάντα, διότι σοὶ χρεωστεῖ τὴν ζωὴν.

— Λέγετε ! . . . λέγετε ! . . .

— Ὁ Ὀλιβιέρος ἠγάπα, ὅπως καθε νέος εἰμπορεῖ ν' ἀγαπήσῃ . . .

— Ὡ ! τὸ γνωρίζω ! . . .

— Μίαν πτωχὴν νέαν, τὴν ὁποίαν ἤρπασεν ὁ ἀθλιὸς ἐκεῖνος ἀρχων Δὲ Ζιάν . . .

— Τὴν ἤρπασε λέγετε ;

— Ναί.

Ὁ Καπελοῦζος ἐφριξίασεν.

— Ἄ ! Αὐτὸ λοιπὸν, εἶπε χαμηλοφώ-

ως, ἦτο ἡ αἰτία τῆς λύπης του, περὶ τῆς ὁποίας μοὶ εἶπεν ἡ Ἰακωβίνα.

— Ὁ Θεὸς ἠδούκησεν, ὥστε ἐγὼ καὶ ὁ Ζεβάν, νὰ ἐπιτύχωμεν ν' ἀνεύρωμεν αὐτὴν καὶ νὰ τὴν ἀποδώσωμεν εἰς τὸν Ὀλιβιέρον, ἀλλ' ἡ δυστυχῆς νέα, μὴ δυναθεῖσα ν' ἀνθέξῃ εἰς τόσας συμφορὰς καὶ πικρίας, ἐξέπνευσε χθὲς εἰς τὰς ἀγκαλάς μας.

— Ὡ ! . . . ἀνέκραξεν ὁ Καπελοῦζος, δυστυχία ! . . . δυστυχία ! . . .

— Ἐννοεῖς πόσον ὑπέφερεν ὁ ἀτυχῆς νέος ! . . .

— Ὡ ! ναί . . . ἐννοῶ ! . . . Ἀλλὰ αὐτὴ ἡ δυστυχῆς νέα . . . πῶς ὀνομάζετο ; . . .

— Ζολάνδη ! . . .

Εἰς τὸ ὄνομα τοῦτο ὁ Καπελοῦζος ἠνέφξεν ὑπερμέτρως τοὺς ὀφθαλμούς, ἔτεινε τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν μοναχόν, προφύρων ἀνάρθρους τινὰς καὶ βραγχυνώδεις λέξεις, καὶ κατέπεσεν ὡς ἄμορφον σῶμα πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Μαλκράφτ.

ΜΑ'

Ὁ ὄρκος τοῦ Ὀλιβιέρου

Ἡ κρίσις ὑπῆρξε φοβερά.

Ἀλλὰ, χάρις εἰς τὴν ἰσχυρὰν αὐτοῦ κρᾶσιν καὶ τὰς ἐπιμελημένους περιποιήσεις τοῦ Μαλκράφτ καὶ τοῦ Αὐδουίνου, ὁ ἀτυχῆς Καπελοῦζος, μετενεχθεὶς πάραυτα, τῆ ἐπιμόνῳ ἀπαιτήσῃ τοῦ Μαλκράφτ, ἐν τῷ ἰδιαιτέρῳ τοῦ Αὐδουίνου δωματίῳ, ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπανῆλθεν εἰς τὴν ζωὴν. Ὁ Μαλκράφτ δὲν ἀπεμακρύνθη οὐδὲ στιγμὴν τῆς κλίνης τοῦ ἀσθενοῦς προσέχων εἰς πᾶσαν κίνησιν αὐτοῦ.

Τὸ ἐσβεσμένον βλέμμα τοῦ δημίου ἐπλανᾶτο κύκλω τοῦ δωματίου, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοήσῃ ποῦ εὕρισκετο.

Μετὰ τινὰ λεπτὰ προσῆλωσεν αὐτὸ ἐπὶ τοῦ μοναχοῦ.

— Λοιπὸν, εἶπε τότε ὁ Μαλκράφτ, κινούμενος ὑπὸ σφοδρᾶς περιεργίας, αἰσθάνεσαι ἀκούσας δυνάμεις ὅπως ἐξακολουθήσης ; . . .

Ὁ Καπελοῦζος ἐνευσεν αὐτῷ νὰ πλησιάσῃ πρὸς αὐτὸν ἔτι περισσότερον· εἶτα δὲ, συγκεντρώσας πάσας τὰς δυνάμεις αὐτοῦ·

— Πρέπει, πάτερ μου, εἶπε διὰ φωνῆς ἀδυνατοῦ καὶ διακεκομένης, νὰ τα μάθητε ὅλα . . . διότι . . . εἶνε τόσος καιρὸς τώρα, ὅπου αὐτὸ τὸ μυστικὸν με θανατόνει ! . . .

— Λέγε, φίλε μου, λέγε !

— Ἡ ὥρα ἐφθασε πλέον . . . ἄς γίνῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ . . . Καὶ ἔπειτα . . . ἀφοῦ ἐκείνη . . . ἀπέθανε πλέον . . .

Καὶ ἔφερε τὴν χεῖρά του εἰς τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ ἐδάγκασεν αὐτὴν μετὰ μανίας.

— Ἄχ ! ἐψιθύρισε, κατηρηκμένον πεπρωμένον ! . . .

— Σὲ ἀκούω, τέκνον μου, εἶπεν ὁ Μαλκράφτ.

— Λάβε εὐσπλαγγίαν δι' ἐμέ, πάτερ μου . . . καὶ παρακάλεσε τὸν Θεὸν νὰ συγρωρήσῃ ἕνα δυστυχῆ . . .

Καὶ ἤρξατο διηγούμενος τῷ μοναχῷ ὀλόκληρον τὸν βίον του, ἀπὸ τῆς γεννή-

σεώς του μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, μὴ παραλείψας τὰς λύπας του καὶ τοὺς ἐκδικητικούς σκοπούς του· καὶ τέλος τὸν ἀπέλπιδα ἔρωτα, ὅστις ἐγεννήθη ἐν τῇ καρδίᾳ του, ἔρωτα, ὅστις ὑπῆρξε μὲν ἡ μὴ ἐπὶ τοῦ κόσμου χαρὰ του, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἡ φοβερώτερα τῶν βασάνων του.

Ἐκείνη ἡ στιγμή ἐκείνη μετὰ συμπαθείας μεμιγμένη μετὰ τρόμου.

— Κ' ἐκεῖνος ὁ ἀτιμος! εἶπε τελευτῶν ὁ Καπελοῦζος... ἐκεῖνος ὁ δολοφόνος δοῦξ νὰ ζῆ ἀκόμη! . . . καὶ νὰ μὴ τον ἐκδικηθῶ!

— ὦ! . . . θὰ ἔλθῃ ἡ φοβερά στιγμή, ἔσο βέβαιος . . . Δὲν εἶνε ὀρθὸν νὰ κατηγορῶμεν τὴν θεῖαν δίκην. . . Ὁ Θεὸς γινώσκει τί πράττει. . . Ἐτιμώρησεν ἐν τῷ προσώπῳ σου τὸ ἔγκλημα διὰ τοῦ ἐγκλήματος. . .

— ὦ! πάτερ μου, ἐψιθύρισε τρέμων ὁ Καπελοῦζος, μὴ ἐπιβαρύνεις περισσότερον τὴν θέσιν μου! . . . Ὀλίγον καιρὸν θὰ ζῆσθαι ἀκόμη! . . . καὶ ἐκείνη, τὴν ὁποίαν . . . τόσον καιρὸν . . . ὠνόμασα κόρη μου . . . ἡ ἀγαπητὴ μου Ζολάνδη ὑπέφερεν. . . ὑπέφερε τόσα . . . πρὶν ν' ἀποθάνῃ!

— ὦ! ναί, γνωρίζεις πόσον ἡ ψυχὴ της, τώρα ὅτε εὐρίσκεται εἰς τοὺς πόδας τοῦ Θεοῦ καὶ ψάλλει μετὰ τῶν ἀγγέλων τοὺς ὕμνους τοῦ παραδείσου, γνωρίζεις πόσον ἡ ἀθώα καὶ ἀγνή της ψυχὴ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ σε καταρᾶται;

— ὦ! μὴ μου τὸ λέγετε, πάτερ μου! — Καπελοῦζε! . . . πρὶν νὰ φορέσω αὐτὸ τὸ ἔνδυμα, ἤμην κ' ἐγὼ, ὅπως σύ, κακὸς ἄνθρωπος. . .

— Πάτερ μου. . . — Ἐπράξα κ' ἐγὼ, ὅπως σύ, πολλὰ ἐγκλήματα. . . ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠδύοκῆσε ν' ἀναχαιτίσῃ τὴν κινδυνώδη πορείαν μου. . . καὶ μετενόησα. . . Μετανόησον καὶ σύ, Καπελοῦζε! . . .

— Ἀλλοίμονον! . . . εἶπε μετὰ λυγμῶν ὁ Καπελοῦζος. . . ἀλλοίμονον! . . . ὦ! ναί, δίκαιε Θεέ μου, μετανῶ δι' ὅσα κακὰ ἔπραξα εἰς ἐκεῖνον τὸν ἄγγελον! . . . Ναί! εἶμαι ἀθλιος. . . ἐγὼ τὴν ἐφόνευσα! . . . ἐγὼ! . . . Ἄχ! Ζολάνδη μου! . . . κόρη μου! . . .

Καὶ ἔκρυσεν εἰς τὰς χεῖρας τὴν κεφαλὴν του, πνιγόμενος εἰς τὰ δάκρυα.

Ἐπεταί συνέχεια.

Σ. Τ.

Ἡ ΔΕΣΠΟΙΝΑ ΜΟΝΣΟΡΩ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΛΑΞΙΑΝΑΡΟΥ ΔΟΥΜΑ

Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.

— Αἶ! ἀνέκραξεν ὁ Σχικῶ, προσπαθῶν νὰ διακρίνῃ ἐν τῷ σκότει.

— Τί τρέχει; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Αὐτὸ εἶναι, Ἐρρίκε, εἶναι οἱ ἀνθρώποι σου.

Ἐκεῖνος ἔδειξε πρὸς τὸν βασιλέα τρεῖς ἢ τέσσαρας ἵππεῖς, οἵτινες ἔτρεχον, ἀκολουθούμενοι μακρόθεν ὑπὸ τινῶν ἐρίππων καὶ πολλῶν πεζῶν ἀνδρῶν.

— Σχομβέργ! ἐφώνησεν ὁ βασιλεὺς, Σχομβέργ, ἀπ' ἐδῶ!

— Αἶ! εἶπεν ὁ Σχομβέργ, τίς με καλεῖ;

— Ἐλθέ, ἐπανελάβην ὁ βασιλεὺς, ἐλθέ.

Ἐκεῖνος ἔφωσεν τὴν φωνὴν καὶ ἐπλησίασε.

— Καλέ, εἶναι ὁ βασιλεὺς, εἶπεν.

— Ἐγὼ αὐτός, ὁ ὁποῖος ἔτρεχον νὰ σας εὐρῶ, χωρὶς νὰ ἠξυρῶ ποῦ ἦσθε, καὶ ὁ ὁποῖος σὰς περιέμενον· τί ἐπράξατε;

— Τί ἐπράξαμεν; εἶπε δεύτερος ἵππεύς, πλησίασας.

— Ἐλθέ, Κουέλε, ἐλθέ καὶ σύ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς, πρὸ παντός δὲ μὴ ἀπέλθετε ἀνευ τῆς ἀδείας μου.

— Δὲν ὑπάρχει πλέον ἀνάγκη, εἶπε τρίτος, ὅστις ἦτο ὁ Μωζιρόν, ἀφοῦ τὰ πάντα ἔτελείωσαν.

— Τὰ πάντα ἔτελείωσαν; ἐπανελάβην ὁ βασιλεὺς.

— Δεδοξασμένος ὁ Θεός, εἶπεν ὁ Ἐπερών, φανεῖς αἰφνης, χωρὶς οὐδεὶς νὰ γινώσκῃ πῶθεν ἐξῆλθεν.

— Ὡσαννά! εἶπεν ὁ Σχικῶ, ὑψώσας ἀμφοτέρας τὰς χεῖρας του πρὸς τὸν οὐρανόν.

— Τότε, τοὺς ἐφονεύσατε; εἶπεν ὁ βασιλεὺς.

Προσέθετο δὲ λίαν χαμηλοφῶνως:

— Ὅπως δήποτε, οἱ νεκροὶ δὲν ἐπιστρέφουσι.

— Τοὺς ἐφονεύσατε; εἶπεν ὁ Σχικῶ· ἐὰν τοὺς ἐφονεύσατε, δὲν ὑπάρχει ἀντίρρησης.

— Δὲν ἐλάβσαμεν αὐτὸν τὸν κόπον, ἀπεκρίθη ὁ Σχομβέργ, οἱ δειλοὶ ἔφυγον ὡς πλῆθος περισσοτέρων· μόλις ἠδυνήθημεν νὰ διασταυρώσωμεν τὰ ξίφη μας μετ' αὐτούς.

Ἐκεῖνος ὤχριστο.

— Καὶ μετὰ τίνος διεσταυρώσατε τὰ ξίφη; ἠρώτησε.

— Μετὰ τοῦ Ἀντραγκέ.

— Οὗτος τοῦλάχιστον ἀπέθανεν;

— Ἀπ' ἐναντίας, ἐφόνευσεν ἓνα ἱπποκόμον τοῦ Κουέλου.

— Λοιπὸν, ἠγρύπνου; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς.

— Τὸ πιστεύω, εἶπεν ὁ Σχικῶ. Κραυγάζετε: θάνατος εἰς τοὺς Ἀνδεγαυούς! κινεῖτε τὰ τηλεβόλα, κρούετε τοὺς κώδωνας, ἀνακινεῖτε ὅλα τὰ σιδηρικὰ τῶν Παρισίων καὶ θέλετε οἱ τίμιοι ἄνδρες νὰ ἦναι κωφότεροι ἢ ὅσον ὑμεῖς εἰσθε κτήνη!

— Ἐπὶ τέλους, ἐπὶ τέλους, ὑπετραύλισεν ὁ βασιλεὺς, ἦναψεν ὁ ἐμφύλιος πόλεμος.

Ἐκεῖναι αἱ λέξεις ἔκαμον τὸν Κουέλου νὰ φρικιάσῃ.

— Διάβολε! εἶπεν, εἶναι ἀληθές.

— Ἄ! ἀρχίζετε νὰ το ἐνοεῖτε, εἶπεν ὁ Σχικῶ· εἶναι εὐτύχημα. Οἱ κύριοι Σχομβέργ καὶ Μωζιρόν ὅμως δὲν το ἐνοοῦσιν.

— Ἐπιφυσασσόμεθα, ἀπεκρίθη ὁ Σχομβέργ, νὰ ὑπερασπίσωμεν τὸ πρόσωπον καὶ τὸ στέμμα τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος.

— Ὡς πρὸς αὐτό, εἶπεν ὁ Σχικῶ, ἔχομεν τὸν κύριον δὲ Κλισών, ὅστις φωνάσκει μὲν ὀλιγώτερον, ἀλλ' ἀξίζει ὅσον ἡμεῖς.

— Ἐπὶ τέλους ὅμως, ὑμεῖς, κύριε Σχι-

κῶ, ὅστις ἐπιπλήττετε δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ, ἐσκέπτεσθε ὡς ἡμεῖς, πρὸ δύο ὠρῶν, εἶπεν ὁ Κουέλος, ἡ τοῦλάχιστον ἐφωνασκεῖτε ὅσον ἡμεῖς.

— Ἐγὼ! εἶπεν ὁ Σχικῶ.

— Βεβαίως, μάλιστα δ' ἐκτυπάτε τοὺς τοίχους, κραυγάζοντες θάνατος εἰς τοὺς Ἀνδεγαυούς.

— Αἶ, κύριοι, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος, ἡσυχάσατε, ἀφοῦ, ἐντὸς ὀλίγου, θὰ ἔχομεν ἀρκετὸν πόλεμον.

— Τί διατάσσει ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης; εἶπεν ὁ Κουέλος.

— Νὰ καταβάλητε, πρὸς καταπραῦνσιν τοῦ λαοῦ, ὅσον ζῆλον κατεβάλατε πρὸς διατάραξιν αὐτοῦ· νὰ ἐπαναφέρητε εἰς τὸ Λουῆρον τοὺς ἐλαβετοὺς, τοὺς σωματοφύλακας καὶ τοὺς θεράποντάς μου, νὰ κλείσητε δὲ τὰς θύρας αὐτοῦ, ὅπως αὔριον οἱ πολῖται ἐκλάβωσι τὰ γενόμενα ὡς πράξεις μεθυσμένων.

Οἱ νέοι ἀπῆλθον μετὰ τὰς κεφαλὰς τεταπεινωμένας, μεταδόντες τὰς διαταγὰς εἰς τοὺς παρακολουθήσαντας αὐτούς ἀξιωματικούς.

Ἐκεῖνος δ' Ἐρρίκος ἐπέστρεψε παρὰ τῆς μητρὸς του, ἠτις, ἀνήσυχος καὶ μελαγχολικὴ, εἶδε διαταγὰς εἰς τοὺς ἄνδρας τῆς ὑπηρεσίας της.

— Λοιπὸν, τί συνέβη; ἠρώτησεν αὐτὴ.

— Ὅ, τι πρὸς ἐμὲ, μῆτέρ μου.

— Ἐτραπήσαν εἰς φυγὴν;

— Οἴμοι! ναί.

— Ἐπειτα;

— Τοῦτο μόνον, φρονῶ δ' ὅτι εἶναι ἀρκετόν.

— Καὶ ἡ πόλις;

— Ἡ πόλις εἶναι τεταραγμένη, ἀλλὰ δὲν με ἀνησυχεῖ, διότι κρατῶ αὐτὴν ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν μου.

— Ναί, εἶπεν ἡ Αἰκατερίνη, ἀλλὰ σὲ ἀνησυχούσιν αἱ ἐπαρχίαι.

— Αἱ ὁποῖαι μέλλουσι νὰ ἐξεγερθῶσι, νὰ στασιάσωσιν, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος.

— Τί ἐνοεῖτε νὰ πράξητε;

— Ἐν μόνον μέσον διορῶ.

— Ποῖον;

— Ν' ἀντιμετωπίσω τὴν περίστασιν.

— Τίνι τρόπῳ;

— Νὰ ὀπλίσω τοὺς σωματοφύλακας καὶ τὴν πολιτοφυλακὴν μου, ν' ἀποσύρω τὸν στρατὸν ἀπὸ τῆς Σχιαριτὲ καὶ νὰ βαδίσω κατὰ τῆς Ἀνδεγαυίας.

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Γκίζης;

— Καὶ ὁ κύριος δὲ Γκίζης! ὁ κύριος Γκίζης! θὰ διατάξω τὴν σύλληψίν του, ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἄ! ναί, ἐὰν τὰ αὐστηρὰ μέτρα ἐπιτύχωσι.

— Τότε, τί νὰ πράξω;

Ἡ Αἰκατερίνη ἔκλινε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους της καὶ ἐσκέφθη ἐπὶ μικρὸν.

— Ὅ, τι σχεδιάζετε εἶναι ἀδύνατον, υἱέ μου, εἶπεν.

— Ἄ! ἀνέκραξεν ὁ Ἐρρίκος μετὰ πείσματος, σήμερον, λοιπὸν, ἔχω κακὰς ἐμπνεύσεις;

— Ὅχι, ἀλλ' εἰσθε τεταραγμένος· ἡσυχάσατε πρῶτον καὶ ἔπειτα βλέπομεν.

— Τότε, μητέρα μου, σκέφθητε ἀντ' ἐμοῦ ἄς πραξωμέν τι, ἄς κινηθῶμεν.

— Τὸ βλέπετε, τέκνον μου, ἔδιδον διαταγὰς.

— Πρὸς τί;

— Διὰ τὴν ἀναχώρησιν πρεσβευτοῦ.

— Πρὸς τίνα θὰ τον ἀποστείλωμεν;

— Πρὸς τὸν ἀδελφόν σας.

— Πρεσβευτὴν πρὸς ἐκείνον τὸν πρόδοτον! Μὲ ταπεινοῦτε, μητέρα μου.

— Δὲν εἶναι κατάλληλος στιγμὴ, ἵνα εἰσθε ὑπερήφανος, εἶπεν αὐστηρῶς ἡ Αἰκατερίνη.

— Πρεσβευτὴν, ὅστις νὰ αἰτήσῃ εἰρήνην;

— Ὅστις καὶ θὰ την ἀγοράσῃ, ἐν ἀνάγκῃ.

— Ἀντὶ τίνων ὠφελειῶν;

— Αἱ! τέκνον μου, εἶπεν ἡ Φλωρεντινὴ, δὲν ἀρκεῖ, ἐὰν δυνηθῆτε, μετὰ τὴν εἰρήνην, ν' ἀπαγχονίσθητε ἐν ἀσφαλείᾳ ἐκείνους, οἵτινες ἐφυγον, ὅπως σας πολεμήσωσι; Δὲν ἐλέγετε πρὸ μικροῦ, ὅτι ἐπεθυμεῖτε νὰ ἐχθητε αὐτοὺς ὑπὸ τὴν ἐξουσίαν σας;

— Ὡ! θὰ ἐδίδον τέσσαρας ἐπαρχίας τοῦ βασιλείου μου ἀντὶ τούτου· μίαν δι' ἕκαστον ἄνδρα.

— Λοιπὸν, ὁ σκοπὸς ἐξαγιαζεῖ τὰ μέσα, ἀπήντησεν ἡ Αἰκατερίνη με φωνὴν τόσον ἠχηράν, ὥστε ἀνεκίνησε τὰ πάθη τῆς ἐκδικήσεως καὶ τοῦ μίσους μέχρι τοῦ βάρους τῆς καρδίας τοῦ Ἑρρίκου.

— Φρονῶ, ὅτι ἔχετε δίκαιον, μητέρα μου, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος· τίνα ὅμως θ' ἀποστείλωμεν;

— Ζητήσατε αὐτὸν μεταξύ τῶν φίλων σας.

— Μητέρα μου, θ' ἀνεζήτησαν ματαίως, διότι οὐδένα θ' ἀνεύρισκον, εἰς τὸν ὅποιον νὰ δυνηθῶ νὰ ἐμπιστευθῶ τοιαύτην ἀποστολήν.

— Τότε ἀναθέσατε αὐτὴν εἰς γυναῖκα.

— Εἰς γυναῖκα, μητέρα μου! μήπως συγκατατίθεσθε ὑμεῖς;

— Εἶμαι, τέκνον μου, γραῖα καὶ κεκηκυῖα, ἴσως δ' ὁ θάνατος μὲ περιμένει κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου· οὐχ ἦττον, θ' ἀναλάβω καὶ θὰ ἐκτελέσω τὴν ὁδοιπορίαν ταύτην τόσον ταχέως, ὥστε θέλω φθάσει εἰς τὴν Ἀγγέρον πρὶν ἢ οἱ φίλοι τοῦ ἀδελφοῦ σας καὶ αὐτὸς ὁ ἀδελφός σας ἐννοήσωσι πᾶσαν τὴν ἰσχύν των.

— Ὡ! μητέρα μου, ἀγαθὴ μου μητέρα, εἶπεν ὁ Ἑρρίκος ἐν διαχύσει καὶ κατασπαζόμενος αὐτῆς τὰς χεῖρας, εἰσθε πάντοτε τὸ ζήτησμά μου, εὐεργέτις μου, πρόνοιά μου!

— Δῆλα δὴ εἶμαι πάντοτε βασιλισσά, τῆς Γαλλίας, ὑπετραύλισεν ἡ Αἰκατερίνη, προσηλοῦσα ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τῆς βλέμμα, ἐνέχον τόσον οἶκτον ὅσην στοργήν.

Ξ

Ἐν ᾧ ἀποδεικνύεται ὅτι ἡ εὐγνωμοσύνη ἦτο μία τῶν ἀρετῶν τοῦ Σαὶν-Λύκ.

Τὴν ἐπιούσαν τῆς εἰς Ἀγγέρον ἀφίξεώς του, ὁ Μονσορώ ἠγάθη λίαν ἐνωρὶς

καὶ κατῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν τοῦ μεγάρου.

Ἐπρόκει νὰ ἐπανεύρῃ τὸν ἐπιστάξαντα τὸν Ρολάνδον ἰπποκόμον καὶ, εἰ δυνατόν, νὰ λάβῃ παρ' αὐτοῦ πληροφορίας περὶ τῶν ἔξεων τοῦ ζώου.

Πραγματικῶς δ' ἐπέτυχε, διότι, εἰσελθὼν ἐντὸς ὑποστεγασματος, ὑπὸ τὸ ὅποιον τεσσαράκοντα ἵπποι, ἐν οἷς ὁ Ρολάνδος, κατηνάρισκον τὸν χόρτον καὶ τὴν βρώμην τῶν Ἀνδεγαυῶν, εἶδε τὸν ἰπποκόμον, ἰστάμενον καὶ μετὰ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας, περκατηροῦντα, κατὰ τὴν συνήθειαν πάντων τῶν ἰπποκόμων, πόσον κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον λαϊμάργως· οἱ ἵπποι τοῦ κυρίου του ἔτρωγον τὴν συνήθη δόσιν τροφῆς.

— Αἱ! φίλε, εἶπεν ὁ κόμης, οἱ ἵπποι τοῦ ἐξοχώτατου ἔχουσι τὴν συνήθειαν νὰ ἐπιστρέφωσι μόνον εἰς τὸ ἵπποστάσιον καὶ ἐξασκοῦσιν αὐτοὺς εἰς τοῦτο;

— Ὁχι, κύριε κόμη, ἀπεκρίθη ὁ ἰπποκόμος· διατὶ μ' ἐρωτᾶτε;

— Ἐνεκα τοῦ Ρολάνδου.

— Ἄ! νά, ὁ ὅποιος ἦλθε χθὲς μόνος· τοῦτο δὲν μ' ἐκπλήττει, διότι ὁ Ρολάνδος εἶναι νοημονέστατος ζῶον.

— Ναί, εἶπεν ὁ Μονσορώ, τὸ ἐνόησα τῷ συνέθει λοιπὸν καὶ ἄλλοτε;

— Ὁχι, κύριε, διότι συνήθως τὸν ἵππεύει ὁ ἐξοχώτατος δουξ δ' Ἀνζιού, ὁ ὅποιος εἶναι ἀριστος ἵππεὺς καὶ δὲν πίπτει εὐκόλως.

— Ὁ Ρολάνδος δὲν μ' ἔρριψε, φίλε μου, εἶπεν ὁ κόμης, προσβληθεὶς ὅτι εἰς ἀνθρώπος, ἔστω ἔτι ἰπποκόμος, ἠδύνατο νὰ πιστεῦσῃ, ὅτι ὁ ἀρχικυνηγὸς τῆς Γαλλίας ἔπεσεν ἐκ τοῦ ἵππου· δὲν ἔχω μὲν τὴν αὐτὴν τοῦ κυρίου δουκὸς δεξιότητα, εἶμαι ὅμως ἄρκετὰ καλὸς ἵππεὺς. Τὸν εἶχον δεσφίς εἰς ἐν δένδρον, ὅπως εἰσέλθω εἰς μίαν οἰκίαν, ἀλλὰ, κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου, εἶχε γίνεαι ἀφαντος. Ἐνόμισα, λοιπὸν, ὅτι μετὰ τὸν ἔκλεψαν ἢ ὅτι κύριός τις, διερχόμενος ἐκεῖθεν, ἔπραξε τὴν ἀστεϊότητα νὰ τον λάβῃ μαζύ του. Ἐνεκα τούτου, σας ἠρώτων τίς ἔφερεν αὐτὸν εἰς τὸ ἵπποστάσιον.

— Ἦλθε μόνος, καθὼς ὁ κύριος αὐλάρχης εἶπε χθὲς πρὸς τὸν κύριον κόμητα.

— Περκαδοῦρον, εἶπεν ὁ Μονσορώ.

Ἐμείνε δ' ὀλίγον σκεπτικὸς καὶ ἔπειτα μεταβαλὼν θέμα ὁμιλίας:

— Εἶπες, ὅτι ὁ ἐξοχώτατος ἵππεύει συνήθως τὸ Ρολάνδον;

— Τὸν ἵππευε σχεδὸν καθ' ἡμέραν πρὶν ἔλθωσιν οἱ νέοι ἵπποι.

— Ἡ αὐτοῦ Ὑψηλότης ἐπέστρεψε χθὲς ἄργα;

— Σχεδὸν μίαν ὥραν πρὶν ἀπὸ ὑμᾶς.

— Καὶ τίνα ἵππον εἶχεν ὁ δουξ; δὲν εἶχεν ἕνα καστανόχρουν με λευκοὺς πόδας καὶ με ἀστέρα εἰς τὸ μέτωπον;

— Ὁχι, κύριε, εἶπεν ὁ ἰπποκόμος, χθὲς ἡ Ὑψηλότης του ἵππευε τὸν Ἰσουλίνον, αὐτὸν ἐδώ.

— Καὶ οὐδεὶς τῆς ἀκολουθείας τοῦ δουκὸς εἶχεν ἵππον, ὡς ἐκείνον, τοῦ ὁποίου σοὶ ἔδωκα τὰ γνωρίσματα;

— Δὲν γνωρίζω κανέναν· νὰ ἐχῇ τοιοῦτον ἵππον.

— Καλὰ, εἶπεν ὁ Μονσορώ μετὰ τινος

ἀνυπομονησίας. Καλὰ, εὐχαριστῶ. Ἐπίσαζον τὸν Ρολάνδον.

— Ὁ κύριος κόμης ἐπιθυμεῖ τὸν Ρολάνδον;

— Ναί. Μήπως ὁ πρίγκηψ διέταξε νὰ μοί τον ἀρνηθῆτε;

— Ὁχι, κύριε· ὁ σταυλάρχης τῆς Ὑψηλότητος Του εἶπε νὰ θέσωμεν ὄλους τοὺς ἵππους εἰς τὴν διάθεσίν σας.

Ὁ Μονσορώ δὲν εἶχε λόγον νὰ δυσαρεστηθῇ κατὰ τοῦ πρίγκηπος, ὅστις περιεποιεῖτο αὐτὸν τοιοῦτοτρόπως.

Ὁ ἰπποκόμος ἠτοίμασε τὸν Ρολάνδον καὶ τον ἔφερε πρὸς τὸν κόμητα.

— Ἀκουσον, εἶπεν αὐτός, λαβὼν εἰς χεῖρας τὰ ἡνία, ἀκουσον καὶ ἀποκρίθητι.

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἀπεκρίθη ὁ ἰπποκόμος.

— Πόσα κερδίσεις κατ' ἔτος;

— Εἴκοσι σκουῖδα, κύριε.

— Θέλεις νὰ κερδίσῃς διὰ μιᾶς δέκα ἑτῶν μισθούς;

— Ἀκοῦτ' ἐκεῖ! ἀλλὰ πῶς θὰ τους κερδίσω;

— Πληροφορήθητι τίς ἵππευε χθὲς ἕνα ἵππον καστανόχρουν, με πόδας λευκοὺς καὶ με ἀστέρα εἰς τὸ μέτωπον

— Ἄ! κύριε, ἀπήντησεν ὁ ἰπποκόμος, ὅτι μ' ἐρωτᾶτε εἶναι πολὺ δύσκολον πρᾶγμα, διότι ἔρχονται τόσοι ἄρχοντες καὶ ἐπισκέπτονται τὴν Ὑψηλότητά Του.

— Ναί· ἀλλὰ διακόσια σκουῖδα εἶναι ἄρκετὰ καλὸν ποσόν, ὥστε ἀξίζει νὰ λάβῃ τις τὸν κόπον νὰ τα κερδίσῃ.

— Χωρὶς ἀμφιβολίαν, κύριε κόμη, ὥστε δὲν ἀρνούμαι νὰ λάβω αὐτὸν τὸν κόπον.

— Λοιπὸν, εἶπεν ὁ κόμης, ἡ καλή σου θέλησις μ' εὐχαριστεῖ. Λάβε ὡς προκαταβολὴν δέκα σκουῖδα, οὗτω δὲ δὲν θὰ χάσῃς τὸ ὄλον.

— Εὐχαριστῶ, ἄρχων μου.

— Τώρα θὰ εἶπεις πρὸς τὸν πρίγκηπα, ὅτι μετέβην εἰς τὸ δάσος, ὅπως προετοιμάσω τὰ τοῦ κυνηγίου.

Μόλις ὁ κόμης εἶχε περάσει τὴν φράσιν του, ὁ ξηρὸς χόρτος ἔτριξε ὑπὸ τὰ βήματα τινὸς ἐρχομένου.

Ὁ κόμης ἐστράφη καὶ ἀνερώνησε:

— Καλὴν ἡμέραν, κύριε δὲ Βουσύ!

— Αἱ! καλὴν ἡμέραν, κύριε δὲ Μονσορώ, εἶπεν ὁ Βουσύ· ὑμεῖς εἰς τὴν Ἀγγέρον, ὅποιον θαῦμα!

— Καὶ ὑμεῖς, κύριε, τὸν ὅποιον ἔλεγεν ἀσθενῆ!

— Καὶ πραγματικῶς εἶμαι, εἶπεν ὁ Βουσύ, ἔνεκα δὲ τούτου ὁ ἰατρὸς μοὶ παραγγέλλει ἀπόλυτον ἀνάπαυσιν· πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν δὲν ἐξῆλθον τῆς πόλεως. Ἄ! ἄ! φαίνεται, ὅτι θὰ ἵππεύσῃτε τὸν Ρολάνδον. Ἐγὼ τὸν ἐπώλησα πρὸς τὸν κύριον δουκα δ' Ἀνζιού, ὅστις εἶναι τόσον ἠγχαριστημένος, ὥστε ἵππεύει αὐτὸν καθ' ἐκάστην.

Ὁ Μονσορώ ὠχρίασε.

— Ναί, εἶπεν, ἔχει δίκαιον, διότι εἶναι ἐξαίρετος ζῶον.

— Δὲν ἀπετύχητε νὰ ἐκλέξῃτε αὐτόν, εἶπεν ὁ Βουσύ.

— "Ω! δὲν γνωρίζομεθα σήμερον κατὰ πρῶτον, διότι τὸν ἵππευσαι καὶ χθές.

— Δι' αὐτὸ ἠθελήσατε νὰ τον ἵππεύσητε καὶ σήμερον;

— Ναί, εἶπεν ὁ κόμης.

— Συγγνώμην, ἀπήντησεν ὁ Βουσού, ἐλέγχετε, ὅτι μεταβαίνειτε νὰ ἐτοιμάσητε τὴν θήραν δι' ἡμᾶς;

— Ὁ πρίγκηψ ἐπιθυμεῖ νὰ θηρεύσῃ μίαν ἔλαφον.

— Ὑπάρχουσι πολλαὶ εἰς τὰ περίχωρα, ὧς μοι εἶπον.

— Πολλὰ.

— Καὶ ποῖον μέρος ὑπάγετε ν' ἀνιχνεύσητε;

— Τὸ μέρος τοῦ Μεριδῶρ.

— Ἄ! κάλλιστα, εἶπεν ὁ Βουσού, ὡχριάσας ἀκουσίως.

— Θέλετε νὰ με συνοδεύσητε; ἠρώτησεν ὁ Μονσορῶ.

— Ὅχι, μυριάκις σὰς εὐχαριστῶ, ἀπεκρίθη ὁ Βουσού ὑπάγω νὰ κατακλιθῶ, διότι αἰσθάνομαι, ὅτι με καταλαμβάνει ἕκ νέου πυρετός.

— Ὅριστε, ἀνέκραζεν ἡχηρὰ τις φωνὴ ἕκ τῆς θύρας τοῦ ἵπποστασίου, ὅριστε, πάλιν ὁ κύριος δὲ Βουσού ἠγέρθη ἄνευ τῆς ἀδείας μου.

— Ὁ Ὀδούτος, εἶπεν ὁ Βουσού εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μ' ἐπιπλήξει. Ὑγειαινοῖτε, κόμη. Σὰς συνιστῶ τὸν Ρολάνδον.

— Ἔστὲ ἴσυχος.

Ὁ Βουσού ἀπεμακρύνθη καὶ ὁ Μονσορῶ ἵππευσε.

— Τί ἔχετε; ἠρώτησεν ὁ Ὀδούτος· εἰσθε τόσον ὠχρός, ὥστε καὶ ἐγὼ σχεδὸν πιστεύω, ὅτι ἀσθενεῖτε.

— Ἡζεύρεις ποῦ ὑπάγει; ἠρώτησεν ὁ Βουσού.

— Ὅχι.

— Εἰς τὸ Μεριδῶρ.

— Λοιπὸν, τί; ἐπιστεύετε, ὅτι θ' ἀντιπαρήρχετε;

— Θεέ μου! τί θὰ συμβῆ, μετὰ τὰ συμβάντα τῆς χθές;

— Ἡ δέσποινα δὲ Μονσορῶ θ' ἀρνηθῆ.

— Ἄλλ' αὐτός, εἶδε.

— Ἐκείνη θὰ ὑποστηρίξῃ, ὅτι ἦτο ζαλισμένος.

— Ἡ Ἀρτεμις δὲν θὰ ἔχει τὴν δύναμιν.

— Ὄ! κύριε δὲ Βουσού, εἶναι δυνατόν νὰ μὴ γινώσκητε κάλλιον τὰς γυναῖκας;

— Ῥεμῆ, αἰσθάνομαι ἑμαυτὸν κάκιστα.

— Τὸ πιστεύω. Ἐπιστρέψατε εἰς τὴν οἰκίαν σας.

— Ῥεμῆ, προαισθάνομαι, ὅτι αὐτὸς ὁ δῆμιος θὰ πράξῃ τραγικὴν τινα σκηνὴν εἰς τὸ Μεριδῶρ. Ὄφειλον νὰ δεχθῶ τὴν πρότασίν του νὰ τον συνοδεύσω.

— Πρὸς τί;

— Ὅπως ὑποστηρίξω τὴν Ἀρτέμιδα.

— Ἡ δέσποινα Ἀρτεμις δύναται νὰ ὑπερασπίσῃ ἑαυτὴν μόνη, σὰς τὸ εἶπον καὶ το ἐπαναλαμβάνω, ἐπειδὴ δ' ὀφείλομεν νὰ πράξωμεν ὁμοίως δι' ἡμᾶς αὐτούς, ἔλθετε, σὰς παρακαλῶ. Ἄλλως, δὲν πρέπει νὰ σὰς ἰδῶσι. Διατί ἐξήλθετε, παρὰ τὴν παραγγελίαν μου;

— Ἦμην ἀνήσυχος, δὲν ἠδυνήθην νὰ κρατηθῶ.

Ὁ Ῥεμῆ ὕψωσε τοὺς ὤμους, ἔλαβε τὸν Βουσού μεθ' ἑαυτοῦ καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς τὴν οἰκίαν του, τῆς ὁποίας ἐλείπεσε τὰς θύρας, ἠνάγκασε δ' αὐτὸν νὰ φάγῃ, ἐνῶ ὁ Μονσορῶ ἐξήρχετο τῆς Ἀγγέρονης, διὰ τῆς αὐτῆς πύλης, δι' ἧς εἶχεν ἐξέλθει τὴν προτεραίαν.

Ὁ κόμης ἠθέλησε νὰ πεισθῆ, ἐὰν ὁ Ρολάνδος, κατὰ τυχὴν ἢ συνήθειαν, εἶχεν ὠδήγησεν αὐτὸν πρὸ τοῦ τοίχου τοῦ κήπου τοῦ Μεριδῶρ, ἐπομένως ἀφήκεν αὐτὸν ἐλεύθερον.

Ὁ ἵππος, παρακολουθήσας τὴν τῆς προτεραίας διεύθυνσιν, μετέβη εἰς τὸ αὐτὸ μέρος τοῦ τοίχου.

Ὁ κόμης ἀφίππευσεν, ὅπως δὲ μὴ τῷ συμβῆ αὐτίς νὰ ἐπιστρέψῃ πεζός, διεπέρασε τὰ ἡνία τοῦ ἵππου εἰς τὸν βραχίονά του καὶ ἀνερριχθή ἐπὶ τοῦ τοίχου.

Τὰ πάντα ὁμοῦ, ἐντὸς καὶ ἔκτος τοῦ κήπου, ἦσαν ἔρημα.

Ὁ κόμης ἔκρινεν, ὅτι ἦτο περιττὸν νὰ ἐνεδρεύῃ κατὰ προειδοποιημένων προσώπων, ἐπομένως, κατελθὼν, ἵππευσεν ἕκ νέου καί, μετὰ ἕν τέταρτον τῆς ὥρας, ἀφίκετο πρὸ τῆς κιγκλιδωτῆς θύρας τοῦ Μεριδῶρ.

Ὁ βαρόνος ἠσχολεῖτο νὰ μαστιγῶν τὸς κύνες του, ὅπως τηρῆ αὐτούς ἀγρύπνους, ὅτε ὁ κόμης διήλθε τὴν αἰωρητὴν γέφυραν.

Εἶδε τὸν γαμβρὸν του καὶ προήλθεν ἀξιοπρεπῶς εἰς προὔπαντήσιν του.

Ἡ Ἀρτεμις, καθήμενὴ ὑπὸ ἀρίστην συγκομορέαν, ἀνεγίνωσκε τὰ ποιήματα τοῦ Μαρτότ, ἐνῶ ἡ πιστὴ ἀκόλουθός της Γερτρούδη ἐκέντα πλησίον αὐτῆς.

Ὁ κόμης, ἀφ' οὗ ἐχαιρέτησε τὸν βαρόνον, εἶδε τὰς δύο γυναῖκας, ἀφίππευσε καὶ προῦχώρησε πρὸς αὐτάς.

Ἡ Ἀρτεμις, ἐγερθεῖσα, προέβη τρία βήματα καὶ ὑπεκλίθη βαθέως ἐνώπιον τοῦ κόμητος.

— Ὅποία γαλήνη ἢ ὁποία ἀπιστία! ἐπιθύρσειεν ὁ κόμης πῶς θὰ ἐγείρω τρικυμῖαν εἰς αὐτὰ τὰ ἀκίνητα ὕδατα!

"Ἐπεταῖ σ' οὐδέχαιρα.

Διμλ.

ΜΙΑ ΚΑΛΗ ΓΥΝΑΙΚΑ

[Ἀημιώδες Σβετικὸν διήγημα].

Ἦτο ποτὲ καλὸς τις ἀνθρώπος ὀνόματι Γεώργιος, ὁ ὁποῖος ἔζη εἰς μεμονωμένον τι κτήμα, ἐπὶ τῆς κλιτύος λόφου πολὺ μακρὰν κειμένου, διὸ τὸν ἀπεκάλουν ὁ Γεώργης ἀπ' τὸ λῶρον.

Ὁ Γεώργιος εἶχε σύζυγον ἐξαίρετον, ὅπερ συμβαίνει κάποτε, ἤξευρε δὲ νὰ ἐκτιμᾷ τὸν θησαυρὸν ἐκεῖνον, τὴν γυναῖκά του, ὅπερ σπανιώτερον συμβαίνει. Οὕτως οἱ δύο σύζυγοι εἰρηνικῶς ἔζων εὐχарιστημένοι καὶ μακάριοι, χωρὶς ποτε νὰ ταραχθῶσιν οὔτε ὑπὸ τῶν ἐτῶν οὔτε ὑπὸ τοῦ συμπεροντος. Ὅ,τι ἔκαμνεν ὁ Γεώργιος εἶχε προῖδε καὶ ἐπιθυμῆσαι ἢ σύζυγός του ἤγ-

γίζε τι, ἐπέφερε μεταβολὴν τινα ἐν τῇ οἰκίᾳ, αὕτη τὸν νύχαιρῖσται ὅτι προέλαθεν ἕνα τῶν πόθων τῆς.

Πλὴν τούτου πολὺ καλῶς διήρχοντο τὰς ἡμέρας τῶν τὸ κτήμα ἦτο ἰδικόν των, εἶχον ἕκατὸν σκουῖα εἰς τὸ συρτάριον τῆς ἱματιοθήκης των, καὶ δύο μεγάλας καὶ εὐτραφεῖς ἀγελάδας εἰς τὸν σταῦλον. Οὐδενὸς ἔστερουόντο, θὰ ἐγήρασκον ἡρέμως ἄνευ δυσαρρεκειῶν, ἄνευ στερήσεων, χωρὶς ποτὲ νὰ λάβωσιν ἀνάγκην τοῦ οἴκτου ἢ τῆς φιλίας τῶν ἄλλων.

Ἐσπέραν τινὰ συνωμίλουν.

— Ἄκουσε, ἀγαπητέ μου, ἄκουσε μιὰ ἰδέα ὅπου μοῦ ἦλθε ἕς τὸν νοῦ· θάκαινε καλὰ νὰ πῆγαίνεις ἕς τὴν ἀγορὰ νὰ πουλήσης μιὰ ἀπὸ τὰς ἀγελάδας μας... Ἡμεῖς εἴμεθα γέροι, καὶ τὸ κάτω κάτω τῆς γραφῆς δὲν ἔχομε καὶ ὑποχρέωσι νὰ κοπιᾶζωμε διὰ τοὺς ἄλλους. Ἐχομεν ἕκατὸν σκουῖα εἰς τὸ συρτάρι, ἢ ἀγελάδα ποῦ μᾶς μένει θὰ μᾶς δώκῃ ἀρκετὸ γάλα διὰ μᾶς δὲν ἔχομε παιδιὰ... δὲν εἶναι καλύτερα νὰ ζήσωμε κ' ἐμεῖς ζωὴ ἀρχοντική;... Καὶ θὰ διορθώσης καὶ σύ, μὰ ἕνα ἐπιπλο, τίποτε ἄλλο, κ' ἐγὼ θὰ μ' ἔρω νὰ στέκω περισσότερον κειρὸ σιμά σου μὲ τ' ἀδράκτι καὶ μὲ τὴν βόκα μου.

Ὁ Γεώργιος, κατὰ τὸ σύνθηες, εὔρεν ὅτι ἡ σύζυγός του ὀρθότατα ἐσκέπτετο, καὶ τὴν ἐπομένην πρωτῶν ἀνεχώρησε μετὰ τῆς ἀγελάδος του πρὸς τὴν πόλιν. Ἄλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν ἐγίνετο ἀγορά, καὶ περιεφέρετο ἔνθεν κάκεισε, χωρὶς νὰ δυνηθῆ νὰ εὕρῃ ἀγοραστήν.

— Ἀδιάφορο! ἐσκέφθη ὁ καλὸς ἀνθρώπος, ἄλλο κακὸ νὰ μὴν πάθω!... Φέσω πάλι τὸ ζῆ ἕς τὸ σταυλό του, διότι χόρτο εἶναι ἀρκετὸ ἕς τὸ παχνί. Ἐγὼ ἔκαμα ἕναν καλὸ περιπάτο καὶ εἶμαι εὐχарιστημένος.

Καὶ ἔλαβε τὴν πρὸς τὸν λόφον ἀγούσαν.

Μετ' οὐ πολὺ, ὅταν ἤρχισε νὰ κουαζήται ὀλίγον, ἀπήντησεν ἀνθρώπῳ τινα ὠδηγοῦντα ὠραῖον ἵππον μὲ τὸ ἐπίπιόν του.

— Πολὺ δρόμο ἔχω νὰ κάμω, ἐσκέφθη ὁ Γεώργιος, καὶ γλιγωρα νυκτόνει· μὲ τὴν ἀγελάδα σήμερον δὲν φθάνω βέβαια, καὶ κύριο πρέπει νὰ ξανάλθω. Νὰ ἕνα ἄλογο ὅπου γιὰ μὲ θάταν ἄλλη πρόνοια· θὰ γύριζα ἕς τὸ σπῆτί μου π' ἐρήφανος καὶ ὅαν κανέναν παλαιὸς ἀρχοντα. Καὶ ἡ γρηὰ Γεώργινα μου θὰ ἐπέτα ἀπὸ τὴν χαρὰ τῆς ὅταν ἔβλεπε τὸν ἀνδρα τῆς νὰ ἐπιστρέφῃ μὲ θρίαμβο ὡς ἄλλος Ῥωματός αὐτοκράτωρ!

Ἄμ' ἐπὸς ἄμ' ἔργον, ἐσταμάτησε τὸν κύριον τοῦ ἵππου, καὶ συνειρῶνησε τὴν ἀνταλλαγὴν αὐτοῦ μὲ τὴν ἀγελάδα.

Ἀναθὰς ἐπὶ τοῦ ζῆφου, ταχέως μετεμελήθη ὁ Γεώργιος ἐπὶ τῇ γενομένῃ ἀνταλλαγῇ. Οὗτος ἦτο γέρων καὶ ἴσυχος, ὁ δὲ ἵππος ἦτο νέος, ζωηρὸς καὶ σκίόφθορος· καὶ μετὰ ἡμίσειαν ὥραν ὁ ἵππεὺς ἐξήκολούθει τὸν δρόμον αὐτοῦ πεζῇ μὲ τὸν χαλινὸν εἰς τὴν χεῖρα, οὐραν ζῶν ἀνατινάσσον τὴν κεφαλὴν καὶ ἀνορθῶν τὴν χαίτην ἀνά πάντα λίθον.

«Κακή ἀγορά ἔκαμα ἡ ἐψιθύριζεν ὁ καλὸς ἀνθρώπος, ὅτε εἶδε διερχόμενον χωρὶκὸν τινα μὲ μίαν αἶγα, τῆς ὁποίας οἱ μαστοὶ ἦσαν πλήρεις γάλακτος, καὶ ἦτις μετὰ τσαύτης χάριτος, μετὰ τσαύτης ζωηρότητος ἐπήδα, ὥστε εὐχαρίστητιν προὔξενε ἡ θεὰ τῆς.

— Ἴδου τί μοῦ χρειάζεται, ἀνέκραζεν ὁ Γεώργιος, ἡ γίδα ἐκείνη ἀξίζει ἑκατὸ φορτὸν περισσότερο ἀπ' αὐτὸ τὸ τρελλὸ ἄλογο.

Καὶ ἀδιστακτικῶς ἔδωκε τὸν ἵππον ἀντὶ τῆς αἰγῆς.

Ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὰ πάντα ἔβαινον καλῶς. Ἡ μακρότερος δεσποινίς, ἔσυρε τὸν ἀγαθὸν Γεώργιον ὅστις ἐγέλα ἐπὶ ταῖς τρέλλαις αὐτῆς. Ἄλλ' ὅταν τις παρέκαμψεν ἤδη τὸ ἀκρωτήριον τῆς νεότητος γρήγορα ἀπαυδαῖ ἐπὶ τῶν κρημνῶν ἀναρριχόμενος, ὁ δὲ μεσόκοπος Γεώργιος, ἀπαντήσας ποιμένα τινα, οὐδεμίαν ἔσχε δυσκολίαν, ν' ἀνταλλάξῃ τὴν αἶγα μὲ μίαν ἀμνάδα. «Γάλα θὰ χω ἀρκετό, καὶ τὸ ζῖφο ἐκείνο δὲν θὰ κουράζῃ πειὰ οὐτ' ἐμὲ οὔτε τὴ γυναικῶ μου».

Εἶχε δίκαιον ὁ Γεώργιος· ἀδύνατον ἦτο νὰ εὐρεθῇ ζῖφον πρῶτον τῆς ἀμνάδος ἐκείνης. Δὲν εἶχεν ἰδιωτικῶς δὲν ἐκορύσσεται, ἀνὰ πᾶν βῆμα ἐστέκετο καὶ ἀδιαλείπτως ἐβέβαζε. Μακρὰν τῶν συντρόφων τῆς, ἤθελε νὰ ἐπανέλθῃ ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ ὅσῳ ἔσυρεν αὐτὴν ὁ Γεώργιος, τόσῳ θρηνοδεστέρουσ ἐβάλλε βελασμούς.

— Στὸ διάβολο κουτόζῳφ! ἀνέκραζεν ὁ Γεώργιος, αὐτῆ, βρὲ μάτιξά μου, εἶναι πεῖο πεισματάρικη καὶ κλαψιάρια ἀπὸ τῆς γυναικῆς τοῦ γιουτά μου τοῦ Δημήτρη. Ποιὸς θὰ μὲ γλυτώσῃ ἀπὸ τὸ καταραμένον αὐτὸ ζῳφ; . . . Τὸ δίνω γιὰ ὅ,τι ὅ,τι. . .

— Ἐγὼ τὸ παίρνω, κουμπάρε, ἂν θέλῃς· εἶπε χωρὶκὸς τις διερχόμενος, νά, σοῦ δίνω αὐτὴ τὴ χῆνα, ὠμορφὴ καὶ παχεῖξά . . . ποῦ τί ἔχει νὰ κάμῃ μ' αὐτὴ τὴν παληοπροβάτα σου ὅπου σὲ ἴλιγο θὰ ψοφήσῃ.

— Ἄς εἶναι, πάρτη, εἶπεν ὁ Γεώργιος, καλῆτερα μὲξ χῆνα ζωντανὴ παρὰ μὲξ προβάτα ψόφια.

Καὶ ἔλαβε τὴν χῆνα.

Πλὴν καὶ αὐτὴ ἦτο σύντροφος πᾶν ἄλλο ἢ εὐάρεστος. Ἀνήσυχος, διότι δὲν ἠσθάνετο ἑαυτὴν ἐλευθέραν πλέον, ὑπερησπίζετο διὰ τοῦ ῥάμφους, τῶν ποδῶν καὶ τῶν πτερυγῶν, ὁ δὲ Γεώργιος πολὺ ταχέως ἀπῆυδῆσεν ἐκ τῆς πάλης ταύτης.

— Εἶχε δίκηο ἡ γυναικῶ μου ποῦ ποτὲ δὲν ἤθελε 'ς τὸ σπῆτι χῆνες, εἶπεν ἡ χῆνα εἶναι κακὸ καὶ διεστραμμένον ζῳφ.

Καὶ εἰς τὸ πρῶτον κτῆμα εἰς ὃ ἀφίχθη ἀντήλλαξε τὴν χῆνα μὲ ἓνα ὠραῖον πετεινόν, πολὺπτερον καὶ λοφοφόρον.

Τώρα τέλος ἦτο εὐχαρίστημένος· εἶναι ἀληθὲς ὅτι ὁ ἀλέκτωρ ἐκ διελειμμάτων μὲ βραγχῆν ῥωνήν, καὶ βεβαίως μὴ τέρπουσαν τὰ ὦτα, ἤρχισεν ἀνθισταμένος· ἀλλὰ δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ μὲ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ κάτω τεθείς, ὑπέκυψε τέλος εἰς τὴν εἰμαρμένην του. Ὁ καλὸς ἡμῶν ἀνθρώπος ὑπὸ τῆς πείνης μόνον ἢ-

νωχλεῖτο. Ὁ Γεώργιος, λίαν πρῶτ' ἀναχωρήσας, νῆστις καὶ ἀνευ χρημάτων διετέλει τὸ ἐσπέρας. Πολλὴν ὁδὸν ἀκόμη εἶχε νὰ διανύσῃ, ἠσθάνετο δὲ τοὺς πόδας αὐτοῦ τρέμοντας καὶ τὴν κοιλίαν του κενὴν. Τί νὰ πράξῃ; Ἐπρεπε νὰ λάβῃ ἱρωικὴν ἀπόφασιν.

Εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχείον ἐπῶλθε τὸν ἀλέκτορά του ἀνθ' ἐνὸς σκούδου, καὶ τοῦτο ἔδαπάνησεν ἵνα φάγῃ. «Εἰς τὸ κάτω τῆς γραφῆς, ἐσκέφθη, τί θὰ μοῦ ἐχρησίμειε ἓνας πετεινός, ἂν ἐψοφοῦσα τῆς πείνας;

Πλησιάζων εἰς τὸ κτῆμά του, ὁ κύριος τοῦ λόφου ἐσκέπτετο τὰ τοῦ παραδόξου ταξιδιῶ του.

Πρὶν ἢ εἰσέλθῃ εἰς τὴν οἰκίαν του ἐσταμάτησε παρὰ τῷ γείτονι Πέτρῳ Ψαρογέννη, ὡς τὸν ὠνόμαζον εἰς τὸ χωριόν.

— Κ' ἔτσι, κουμπάρε, εἶπεν ὁ Ψαρογέννης, ἔκαμες καλαὶς δουλειαὶς 'ς τὴ χώρα;

— Ἐτσι κ' ἔτσι, κουμπάρε μου, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, δὲν ἔμπορῶ βέβαια νὰ πῶ πῶς ἤμουν εὐτυχισμένος, ἀλλὰ οὔτε καὶ νὰ παραπονεθῶ.

Καὶ ἀφηγήθη εἰς αὐτὸν ὅσα τῷ συνέβησαν.

— Λαμπραὶς δουλειαὶς ἔκαμες, γείτονα μου! εἶπεν ὁ Πέτρος. Καὶ βέβαια ἡ γυναικῶ σου θὰ σὲ δεχθῇ μὲξ χαρὰ . . . Τί νὰ σοῦ πῶ, ὁ Θεὸς νὰ σὲ βοηθήσῃ γιὰτὶ καὶ δέκα σκούδα νὰ μῶδινες δὲν θὰ ἔθελα νάμαι 'ς τὴ θέσι σου.

— Μά! . . ., εἶπεν ὁ Γεώργιος, καὶ μὴ χειρότερα, λέει ὁ λόγος . . . Τώρα τοῦλάχιστον εἶμαι ἡσυχος. Εἴτε δίκηο ἔχω εἴτε ἄδικο, ἡ γυναικῶ μου θὰ παραδεχθῇ ὅ,τι ἔκαμα γιὰ καλὰ γεναμένο.

— Γείτονα μου, σ' ἀκούω καὶ θαυμάζω· ἀλλὰ μὲ ὄλο τὸ σέβας ποῦ σῶχω δὲν πιστεύω τίποτε ἀπ' ὅσα μοῦ λές.

— Στοιχηματίζομε ὅτι ἔχω δίκηο, εἶπεν ὁ Γεώργιος. Ἐκατὸ σκούδα ἔχω 'ς τὸ κομὸ μου. . . εἰκοσι βάζω στοίχημα. Βάλε ἄλλα τόσα.

— Μάλιστα· δέχομαι.

Οἱ δύο φίλοι εἰσῆλθον εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Γεωργίου. Ὁ Πέτρος ἔμεινεν ὀπισθεν τῆς θύρας τοῦ δωματίου ἐν ἀκρασθῇ τὸν διάλογον τῶν συζύγων.

— Καλὴ 'σπέρα, γρηξά μου, εἶπεν ὁ Γεώργιος.

— Καλὴ σου 'σπέρα, ἀπεκρίθη ἡ καλὴ γυνή. Ἐσοῦ σαι, γέρω μου! Δόξα νάχῃ ὁ Θεός! Πῶς τὰ πέρασες, καλέ μου;

— Οὔτε καλὰ οὔτε κακὰ. Ἐπῆγα 'ς τὴ χώρα μὰ δὲν εὐρηκα κἀνένα ν' ἀγοράσῃ τὴ γελᾶδα, ἔτσι λοιπὸν κ' ἐγὼ τὴν ἔκαμα ἀλλαξίξ κ' ἐπῆρα ἓνα ἄλογο.

— Ἐνα ἄλογο; Καλὰ ἔκαμες, σ' εὐχαριστῶ μάλιστα, θὰ πηγαίνωμε κ' ἐμεῖς 'ς τὴν ἐκκλησιὰ μὲ τὸ ἀμάξι, ὅπως πᾶν τότε σοῖ κ' ἄλλοι ποῦ μᾶς κутτάζου ἀπ' τὰ νόχια ὡς τὴν κορφή, καὶ δὲν εἶναι δὰ καὶ καλλίτεροί μας. Ποῦ εἶναι το τ' ἄλογο; Πρέπει νὰ τὸ βάλωμε 'ς τὸ σταῦλο.

— Δὲν τῶφερα, γιὰτὶ 'ς τὸ δρόμο τὸ μετάνοισα· τῶδωσα λοιπὸν κ' ἐπῆρα μὲξ γίδα.

— Ὁρατα! Εἶσαι ἐξυπνότατος ἀνθρώπος! Καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια τί θὰ τῶκανα τ' ἄλογο; Ὅλοι θὰ μᾶς ἐδειχναν μὲ τὸ δάχτυλο, καὶ θᾶλεξαν· «Γιὰ δὲ τοὺς τοὺς τρελόγερους; ἦσαν φτωχοὶ καὶ τώρα μᾶς κᾶνουν τοὺς μεγάλους». Μὰ μὲ τὴ γίδα θὰ χω γάλα, τυρί, χωρὶς νὰ λογαριάσω καὶ τὰ κατσικία.

— Δὲν ἔφερα οὔτε τὴ γίδα, τὴν ἔδωκα κ' ἐπῆρα μὲξ προβάτα.

— Ἐκατάλαβα, γιὰ μὲ θὰ τῶκαμες. Εἶμαι τώρα σὲ ἡλικίᾳ νὰ τρέχω ἀπάνω κάτω ἔσοπισω ἀπὸ μὲξ γίδα; ἢ προβάτα, νά, εἶναι ἡσυχῃ, θὰ μᾶς δῖνῃ μαλλί, γάλα . . . Ἐλα βάλτην 'ς τὴ μάνδρα.

— Οὔτε τὴν προβάτα ἔφερα, τὴν ἔκαμα ἀλλαξίξ μὲ μὲξ χῆνα.

— Εὐχαριστῶ, εὐχαριστῶ μὲξ ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Καὶ δὲν μοῦ λές, τί θὰ τὴν ἔκαμα γῶ τὴν προβάτα; Οὔτε ἀνέμη ἔχω οὔτε ἀργαλεῖο! Κ' ἔπειτα κουράζομαι νὰ φαίνω. . . καὶ δὲν τελειώνει κᾶνεις ποτέ, ράφτε, ἔξήλωνε δουλειὰ νὰ μὴ σοῦ λείπη. Καλῆτερα εἶναι ν' ἀγοράζωμε ἔτοιμα τὰ φορέματα· τί νὰ σοῦ πῶ, μὲξ χῆνα πολὺ τὴν ἀπεθυμοῦσα. Μοῦ χρειάζοτον τὰ πτερά τῆς, νὰ κάμω ἓνα φτερὸ γιὰ τὴ σκόνῃ κ' ἔπειτα ἀπὸ πολὺν καιρὸ, ἤθελα νὰ φάγω μὲξ παχεῖξ χῆνα ψητῆ.

— Δὲν ἔφερα οὔτε τὴ χῆνα, 'ς τὸ δρόμο τὴν ἔδωκα κ' ἐπῆρα ἓνα πετεινὸ.

— Πάντα μοῦ ἔλεγα πῶς εἶσαι ἐξυπνότερος μου. . . Ἐνα πετεινὸ! γιὰ καὶ χαρὰ σου! Εἶναι καλῆτερος ἀπὸ ἓνα ὠρολόγι, ὅπου εἶσαι ὑποχρεωμένος νὰ τοῦ κορδίζῃς κάθε τόπο. Ὁ πετεινός λαλεῖ κάθε αὐγὴ 'ς ταῖς τέσσαρες καὶ μᾶς εἰδοποιεῖ ὅτι εἶναι ὥρα νὰ δοξάσουμε τὸν Θεὸ καὶ ν' ἀρχίσουμε τὴ δουλειὰ μας. Τί θὰ τὴν κάναμε τὴ χῆνα; Ἐγὼ δὲν ἔξέρω νὰ μαγειρεύω, καὶ ὅσῳ γιὰ τὰ πτερά τῆς, δὲν μὲ γνοιάζει, αἰκονομοῦμαι ἀλλῶς. . . Ἐλα γλίγωρα βάλ' τὸν πετεινὸ εἰς τὸν ὀρνιθῶνα.

— Δὲν ἔφερα οὔτε τὸν πετεινὸ. Τὸ δειλινὸ μ' ἐπίασε πείνα καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ τὸν πωλήσω γιὰ ἓνα σκούδο.

— Δόξα σοι ὁ Θεός ὅπου σ' ἐφώτισε νὰ κάμῃς ἔτσι. . . Ὅ,τι κάμῃς, ἀγαπητέ μου Γεώργη, εἶναι καλὰ γεναμένο καὶ σύμφωνα μὲ τὴ γνώμη μου! Ἐμεῖς δὲν εἴμεθα οἱ οἰκοκυρατοὶ; Δὲν ἔμποροῦμε νὰ κάμουμε ὅ,τι θέλομε χωρὶς νὰ δώσουμε λογαριασμὸ κᾶνένος; Τί μᾶς χρειάζεται ὁ πετεινός; Δὲν ἔμποροῦμε νὰ καθήσουμε 'ς τὸ κρεβάτι ὅσῳ θέλομε; Ἐγύρισε καλὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι εὐτυχισμένη. . . Ἀλλῃ ἀνάγκη δὲν ἔχω παρὰ νὰ σὲ βλέπω γερὸν καὶ νὰ σ' ἔχω σιμά μου.

Τότε ὁ Γεώργιος ἤνοιξε τὴν θύραν.

— Τί λές λοιπὸν, γείτονα μου Πέτρε; Κόπιασε νὰ φέρῃς ἄ εἰκοσι σκούδα.

Καὶ ἐνηγκαλίσθη τὴν σύζυγον, καὶ ἠσπᾶσθη αὐτὴν ἐπὶ τῶν παρειῶν μετὰ μείζονος διαχύσεως ἢ ἐν αὐτῇ εἰκοσι μόνον ἀνοιξίεις ἠρήθιμη.

Ἐν Ζακύνθῳ.

Γ. Κ. ΣΦΗΚΑΣ.